

ΠΑΝΔΩΡΑ

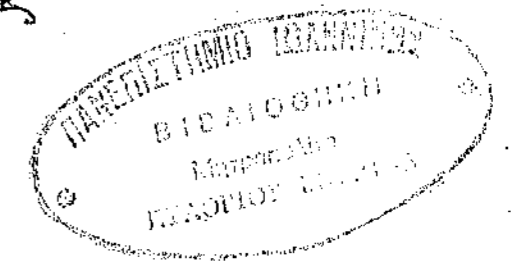
ΣΥΝΕΦΑΝΗ ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

—1863—

ΤΟΜΟΣ ΔΕΚΑΤΟΣ ΤΡΙΤΟΣ.

ΑΠΟ ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1862 ΜΕΧΡΙΣ ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1863.

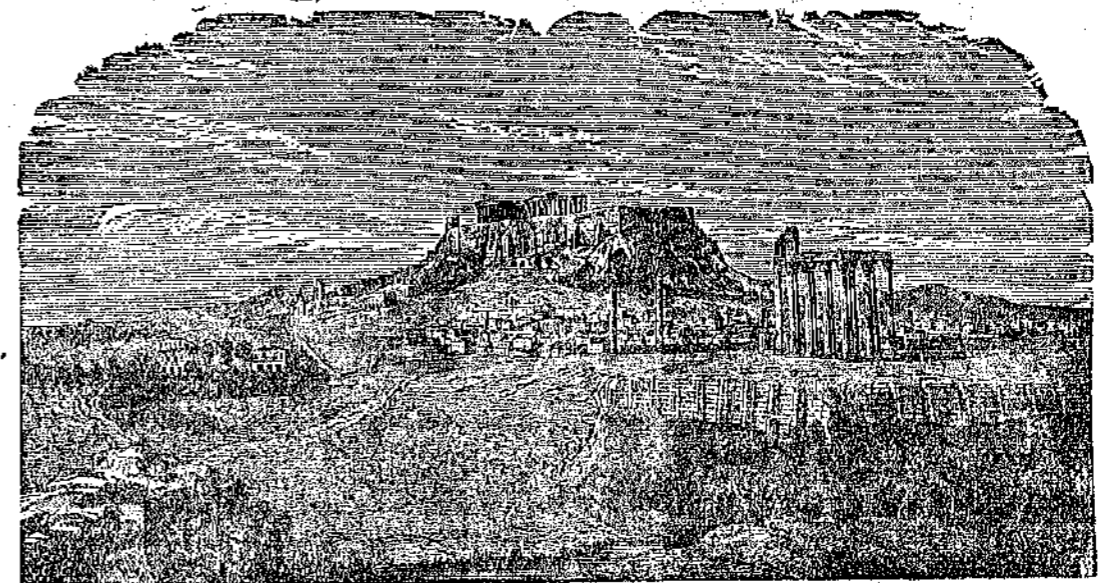

ΑΘΗΝΗΣΙΝ,

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΗΣ ΠΑΝΔΩΡΑΣ.

(Οδός Περαιώς.)

1863.

Π Α Ν Δ Ω Ρ Α.

1 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ, 1862.

ΤΟΜΟΣ ΙΓ'.

ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ 297.

ΠΡΟΣ ΤΗΝ
ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΣΤΙΧΩΝ
ΙΣΤΟΡΙΑΝ
(Συνέχ. "Ιδε Φυλλάδ. 296.)

- Αισχύλου Προμηθεὺς δεσμώτης.*
48. Ἐμπας τίς αὐτῆν ἄλλος ἄφελεν λαχρῆν.
"Ἀπαντ' ἐπράχθη, πλὴν θεοῖσι κοιρανεῖν.
434. Ἐγὼ δ' ἐπληξέ μού τῶν θεμερῶπιν αἰδῶν
οὐθην δ' ἀπέδιλος ἔχω πτερωτῶν.
415. Καλγίδας τε γὰρ ἔνοικοι
παρθῆνοι, μάχας ἄτρεστοι.
866. ἀλλ' ἀκαμβλύνθησεται
γνώμην· δυοῖν δὲ θάτερον βουλήσεται.
894. Καὶ μήτε τῶν πλοῦτων διαθροπτομένων
μήτε τῶν γένησιν μεγαλονομένων.
4030. Πρὸς ταῦτα βούλευ' ὡς ἔδ' οὐ πέπλασμένος
ὁ κόμπος, ἀλλὰ καὶ λίαν εἰρημένος.
4037. . . . ἔνωγε γὰρ σε τὴν ἀδραδίαν
μεθένη' ἐρευνῶν τὴν σοφὴν εὐβουλίαν.
- Αἰσχύλου Ἐπεὶ ἐπὶ Θήβας*
455. Δαρυσιακτὸς αἰθῆρ ἐπιμαίνεται.
τί πόλις ἄμμι πάσχει; τί γενήσεται;
477. Μέλεσθέ δ' ἱερῶν θεμίων,
μελόμενα δ' ἀρήξατε·
φιλοθύτων δὲ τι πόλεως ὀργίων
μνήσταις ἔστε μοι.
646. Οὐχ' ὡς ἄδομον οὐδὲ λήματος κάκη,

- ἀλλ' οἶδεν ὣς σφέ γρηὶ τελευτῆσαι μάχη.
785. Τέκνοισιν δ' ἀράς
ἔφηκεν, ἐπικότους τροφάς,
αἰατ', πιχρογλώσσους ἀράς.
944. Σιδαρύπλακτοι μὲν φῶδ' ἔχουσι,
σιδαρύπλακτοι δὲ τοῦς μένοισι.
962. Δορὶ δ' ἔκανες.
δορὶ δ' ἔθανες.
- Αἰσχύλου Πέρσαι.*
474. Τοῦδὲ μοι γένοιθε, Πέρσαι, γηραλία ποτώματα.
πάντα γὰρ τὰ κέδν' ἐν θυμῷ ἐστί μοι βουλεύματα.
353. Ἦρξεν μὲν, ὦ δεσποῖνα, τοῦ παντός κακοῦ
φανεῖς ἀλάστορ ἢ κακὸς δαίμων ποθέει.
Ἄνηρ γὰρ Ἕλληνας ἐξ Ἀθηναίων στρατοῦ.
364. Ὁ δ' εὐθύς ὡς ἤκουσεν, οὐ θυμὸν δόλον
Ἕλληνας ἀνδρῶς, οὐδὲ τῶν θεῶν φθόνον,
πᾶσιν προφωνεῖ τόνδε ναυάρχου λόγον.
523. Ἐκείτα γῆν τε καὶ φθιτοῖς δωρήματα
ἤξω λαβοῦσα πέλανον ἐξ οἰκίων ἐμῶν·
ἐπίσταμαι μὲν ὡς ἐπ' ἔξεργασμένοις,
ἀλλ' ἐς τὸ λοιπὸν εἶτι δὴ λφον πέλαι
δυμᾶς δὲ γρη' ἵπὶ τοῖσδε τοῖς πεπραγμένοις
πιστοῖσι πιστὰ συμφέρειν βουλεύματα.
550. Ἐέρξης μὲν ἦγαγεν, ποποῖ,
Ἐέρξης δ' ἀπέλευσεν, τοτοῖ.
- Αἰσχύλου Ἀγαμέμνων.*
84. Αὐτὸς τ' ἔγωγε φοοῖμιον χορεύσομαι·
τὰ δεσποτῶν γὰρ εὐπεσόντα θέσομαι.
905. Φήμη γέ μὲν τοῖς δημόθροισιν μέγα σθίνει·
ὁ δ' ἀφθόντος γ' οὐκ ἐπιζήλος πέλει.

- 937. "Όταν δὲ τούχῃ Ζεὺς ἀπ' ὄμφακος πικρῆς οἴνου, τὸς ἤδη φῶγος ἐν δόμοις πέλει. ἀνδρὸς τελείου δάμ' ἐπιστρωφωμένου. Ζεὺς, Ζεὺς τέλει, τὰς ἐμὰς εὐχὰς τέλει.
- 1027. Οὐ μὴν πλέω βίβας ἀτιμασθήσομαι. ἐγὼ δ' ἐποικτείρω γάρ, οὐ θυμώσομαι.
- 1304. Στῆγα. Τίς πληγὴν αὐτῷ κενεῖ κενεῖ οὐρασιμένους; ὅμοι μάλ' αὐτῷ, δευτέρων πεπληγμένους.

Διοχόλου Χορηγόριος.

- 7. πλόκαμον Ἰνάχῃ θρεπτήριον; τὸν δευτέρων δὲ τόνδε πευθητήριον.
- 117. Τὸς αἰτίους νῦν, τοῦ φόνου μεμνημένη τί φασ; δίδασον' ἀπειρον ἐξηγουμένη.
- 900. Πῶς δὲ τὰ λοιπὰ Λοξίου μαντεύματα τὰ πυθόχορηστα, πιστὰ δ' εὐδοκώματα;

Διοχόλου Ἐνμερίδης.

- 498. Ἄναξ Ἀπολλῶν, ἀντάκουσον ἐν μέρει. αὐτὸς σὲ τούτων οὐ μεταίτιος πέλει.
- 461. Κρύφασσα, λουτρῶν ἐξεμαρτύρει φόνον. Κἀγὼ κατελθὼν, τὸν πρὸ τοῦ φεύγων χρόνον.
- 485. Ὑμεῖς δὲ μαρτύρια τε καὶ τεκμήρια καλεῖσθ' ἀρωγὰ τῆς δίης ὑρκώματα. κρύφασσα δ' ἀστῶν τῶν ἐμῶν τὰ δέλτατα.
- 577. Ἰκέτης; ἢ δ' ἀνὴρ καὶ δάμιον ἐφέστιος ἐμῶν φόνου δὲ τοῦδ' ἐγὼ καθάρσιος.
- 794. Ἰὼ μεγάλα τοι κόραι δυστυχέες. Νυκτὸς ἀτιμοπενεῖς.

Διοχόλου Ἰκέτιδος.

- 49. Οὐτ' ἐπιλεξαμένα, νῦν ἐν ποιονόμοις ματρός ἀρχαίαι τόποι; τῶν πρόσθε πόνων μνασαμένα.
- 446. Καὶ γλώσσα ταξέυσα μὴ τὰ καίρια, γένοιτο μύθου μύθος ἐν θελκτήριος, ἀλγεῖν δ' ἄμα κέρτα κινητήρια. Ὅπως δ' ἄμα κέρτα κινητήρια, δεῖ κάρτα θέσιν, καὶ πῶς ἐν χρεῖν ἀτίρια.
- 502. Καὶ συμβόλουσι οὐ πολυστοματῶν χρεῖν ναύτην ἄγοντας τίνδ' ἐφέστιον θεῶν.
- 946. Ταῦτ' οὐ πινάξιν ἐστὶν ἐγγεγραμμένα οὐδ' ἐν πτυχῆς βιβλίων κατασφραγισμένα.

Σοφοκλέους Αἰκίς.

- 62. Τοὺς ζῶντας αὐ δεσμοῖσι συνδέσας βροτῶν ποίμνας τε πάσας ἐς δόμους κομίζεσθαι, ὡς ἀνδρας, οὐχ ὡς εὐκλειῶν ἄγραν ἔχων. Καὶ νῦν κατ' οἴκουσιν οὐδέ τινος αἰκίζεσθαι.
- 647. Φοβεῖ τ' ἀδελφὰ καὶ φανέντα κρύπτεται. κούκ ἐστ' ἀελπτον οὐδὲν, ἀλλ' ἀλίσκεται.
- 807. Ἐγνωκα γὰρ δὴ φοβὸς ἡπατημένη καὶ τῆς παλαιῆς χάριτος ἐκβεβλημένη.
- 1085. Καὶ μὴ δοκῶμεν ὄφρα τινος ἀνιδύμεθα οὐκ ἀντιτίσιν αὐτῷ ἐν λυγύμεθα.
- 1218. Εἰ τοὺς δίκῃ νικῶντας ἐξωθήσομεν καὶ τοὺς ὑπεσθεν ἐς τὸ πρόσθεν ἄγομεν.
- 1297. Ἐφῆκεν ἑλλοῖς ἑλθόντων διασφορὰν. Ἰοιοῦτος ἐν τοιῶνδ' ὀνειδίζεις σποράν;

Σοφοκλέους Οιδίπου Τύραννος.

- 76. "Όταν δ' ἐκῆται, τηνηκαῦτ' ἐγὼ κακὸς μὴ ὄρων ἂν εἶην πᾶνδ' ἐσ' ἂν δηλοῖ θεός.
- 110. Ἐν τῆδ' ἔφρασκε γῆ. Τὸ δὲ ζητούμενον ἀλωτὸν ἐκφύγει δὲ τὰ μολοῦμενον.
- 370. Ἄλλ' ἐστὶ, πλὴν σοί. σοὶ δὲ τοῦτ' οὐκ ἐστ' ἐπὶ τυφλὸς τὰ τ' ὄντα τὸν τε νῦν τὰ τ' ὄμματ' αἶ.
- 422. "Όταν κατασθῆ τὸν ὄμναιον, ἐν δόμοις ἀνορμον εἰσέπλευσας, εὐπλοίας τοχίον; ἀλλων δὲ πλῆθος οὐκ ἐπασιθάνει κακῶν, ἢ σ' ἐξισώσει σοὶ τε καὶ τοῖς σοῖς τέκνοις.
- 572. Ὅσοῦνεκ', εἰ μὴ σοὶ ζυγῆλις, τὰς ἐμὰς οὐκ ἂν ποτ' εἶπε Λαίου διασφορὰς.
- 605. Τούτ' ἄλλ', ἐάν με τῆς τερασσιότιμῃ λάβῃς, κρινῆ τι βουλεύσονται, μὴ μ' ἀπλῆ κτάνῃς.
- 823. Ἄρ' οὐχὶ πῶς ἀναγνος; εἰ με γρή φυγῆν, καὶ μοι φυγόντι μὴ ἴσθι τοὺς ἐμοὺς ἰδέν.
- 1136. Ἐπλησιάζου τῆς τάνδρῃ τρεῖς ἔτους ἐξ ἧρος εἰς ἀρκτροῦρον ἐκμήνουσιν χρόνους.
- 1150. Οὐκ' ἐννέπων τὸν παῖδ' ἦν οὗτος ἱστροῦ. λέγει γὰρ εἰδὸς οὐδὲν, ἀλλ' ἄλλως πονεῖ.

Σοφοκλέους Οιδίπου ἐπὶ Κολωνῶν.

- 306. Ὅνομα δίκαια πάντας, ὅσπερ καὶ βραδύς ἔρπει, κλύων σου δεῦρ' ἀφίκεται ταχύς.
- 534. Αὐταὶ γὰρ ἀπόγονοι τειά; κοινὰ γὰρ πατρός ἀδελφεία.
- 775. Κάλτοι τίς αὐτῆς τέρψις ἀκοντος φυλέτι, ὡσπερ τίς εἰ σοὶ λιπεροῦντι μὲν τοχῆν μαχλὸν διδύμῃ μὴδ' ἐπαρκεῖται θείῳ, πλῆρη δ' ἔχοντι θυμῶν ἦν γρηῖσις, τότε διοριθῆ, ἐτ' οὐδὲν ἢ χάρις χάριν φέρει.
- 897. Οὐκ οὐκ οὐκ ὡς τάχιστα προσπόλων μολῶν πρὸς τοὺςδε βρομῶς πάντ' ἀναγκάσει λαῶν, οὐδ' ἀνταμείβει μ' οὐδὲν; ἀλλ' ἀτιμάσας πέμφεις ἀναυδῶς, οὐδ' ἢ κρινεῖς φράσας;
- 1581. Ἄ δ' ἦν τὰ παρὰ τὸν οὐδ' ὅ μῦθος ἐν βραχέϊ φράσαι πάρεστιν οὐτε τῆργ' ἐσ' ἦν ἐκεί.

Σοφοκλέους Ἀντιγόνη.

- 272. ἦν δ' ὁ μῦθος ὡς ἀνιστῆτον σοὶ τοῦργον εἴη τοῦτο κούρι κρυπτεῖον.
- 556. Ἄλγοῦσα μὲν δὲ καὶ γέλωτ' ἐν σοὶ γέλω. τί δὲτ' ἂν ἀλλὰ νῦν σ' ἐτ' ὠφελισμ' ἐγὼ;
- 766. Ἀνὴρ, ἀναξ, βέβηκεν ἐξ ἄρχῆς ταχύς. νοῦς δ' ἐστὶ τηλικούτος ἀλγῆσας βαρῶς.
- 873. Κράτος δ' ἐστὶν κράτος μέλει παραβατῶν οὐδαμῆ πέλει.
- 1188. ὑπεία δὲ κλίνομαι δεισάσα πρὸς ἄμωταισι κἀποπλήσσομαι.

Σοφοκλέους Φιλοκτήτης.

- 9. Παρῆν ἐκλήεις προσήγειν ἀλλ' ἀγρίαις κατεῖχ' αἰετὸν στρατόπεδον δυσφημίαις.
- 94. Βούλομαι δ' ἀναξ, καλῶς ὄρων ἐξαμαρτεῖν μᾶλλον ἢ νικᾶν κακῶς.
- 121. Ἢ μνημονεύεις οὐκ ἂ σοὶ παρήνεσα; σαρ' ἴσθ', ἐκείπερ εἰσάπαξ συνήνεσα.
- 176. Ἦ παλάμαι θνητῶν, ὡ δὲσσανα γένη βροτῶν, οἷς μὴ μέτριος αἰὼν.
- 1352. Ἄλλ' εἰκάθω δῆτ'; εἰτα πῶς ὁ δὲσμορος ἐς φῶς τὰδ' ἔρξας εἴμι τῆ προσήγορος;

Σοφοκλέους Τραχίνια.

- 282. Ἦ φιλάται ἀνδρῶν, πρῶθ' ἢ πρῶτα βούλομαι διδάξαι, εἰ ζῶνθ' Ἡρακλῆ προσηδέομαι.
- 492. ἀλλ' εἴσω στέγης χωρῶμεν, ὡς λόγων τ' ἐπιστολάς φέρῃς.
- 582. Κακὰς δὲ τόλμας μὴτ' ἐπιστάμην ἐγὼ μὴτ' ἐκμάθοιμι, τὰς τε τολμῶσας στυγῶ.
- 764. Κόσμη τε χάρων καὶ στολῆ, κατηύχετο ἔπως δὲ σεμνῶν ὄργων ἐδέετο.
- 907. Ἄλλῃ δὲ κἀλλῇ θυμάτων στραφωμένη, εἴ του φίλων βλέψειεν οἰκετῶν δέμας, ἐκλαίει ἢ δόσσηνος εἰσρωμένη, αὐτῆ τὸν αὐτῆς δαίμον' ἀγκαλουμένη.
- 1265. Τούτων θίμενοι συγγνωμοσύνην, μεγάλην δὲ θεοῖς ἀγνωμοσύνην.

Εὐριπίδου Ἐκάβη.

- 29. Πολλὰς διαύλους κυμάτων φοροῦμενος, ἀκλαυστος, ἀταφος, νῦν δ' ὑπὲρ μητρὸς φίλης Ἐκάβης ἀίσσω, σῶμ' ἐρημώσας ἐμὸν, τριταῖον ἤδη φέγγος αἰωροῦμενος.
- 289. Γυνατῆας, ἄς τὸ πρῶτον οὐκ ἐκτείνετε βρωμῶν ἀποσπάσαντες; ἀλλ' ὠκτείρατε.
- 326. Τόλμα τὰδ' ἡμεῖς δ', εἰ κακῶς νομίζομεν τιμῆν τὸν ἐσθλόν, ἀμαθίαν ὀφλήσομεν.
- 825. Κόπριν προβάλλειν ἀλλ' ἄμωσ εἰρήσεται. πρὸς σοῖσι πλευροῖς παῖς ἐμὴ κομίζεσθαι.
- 1063. Τάλαινα κόραι, τάλαινα, φρυγῶν ὡ κατάρτατοι, ποῖ καὶ με φωγῆ πτώσσοσι μύχων;
- 1155. Ἄλλαι δὲ κάμικα Ὀργίλων θεοῦ μενεαὶ γυμνῶν μ' εἴθικαν διπτύχου στολισματος. ἔσαι δὲ τακάδες ἴσαν ἐκπαγλοῦμεναί.

Εὐριπίδου Ὀρέστης.

- 27. εἴω ταῦτ' ἀσαφῆς ἐν κοινῇ σκοπεῖν. Φοίβου δ' ἀδικίαν μὲν τί δεῖ κατηγορεῖν.
- 216. Ἀμνημονῶ γὰρ πῶν ἔριν ἀπολειφθεῖς φρενῶν. ὡ φιλάθῃ, ὡς μ' ἠύφρανας εἰς ὕπνον πασῶν.
- 307. Οὐκ ἐστὶν σὸν σοὶ καὶ θανεῖν αἰρήσομαι καὶ ζῆν' ἔχει γὰρ ταῦτόν. ἦν σὺ κατάνης, γονῆ τί θράσας; πῶς μόνῃ σωθήσομαι;
- 567. Ἄνδρας φονεύειν καταφυγῆς ποιούμεναι ἐς τέχνα, μαρταῖς τὸν ἔλεον θηρεύμεναι.
- 609. Μᾶλλον μ' ἀνάξεις ἐπὶ σὸν ἐξελεῖν φόνον. καλὸν πάρεργον δ' αὐτὸ θήσομαι πόνων.
- 846. Ἦμιστα, πρὸς δ' ἄργετον οἴχεται λείων, ψυχῆς ἀγῶνα τὸν προκείμενον πέρι δόσων, ἐν τῷ ζῆν ἢ θανεῖν ὁμᾶς χρεῶν.
- 945. Ὅς ἡγῶρευσ σὺγγονόν σέ τε κτανεῖν. μόλις δ' ἐπεισε μὴ πετροῦμενος θανεῖν.
- 1522. Δούλος ὦν φοβεῖ τὸν Ἄδην, ἔς σ' ἀπαλλάξει κακῶν; πᾶς ἀνὴρ, κἂν δούλος ἦ τις, ἴδεται τὸ φῶς ὄρων.

Εὐριπίδου Φοίνισσαι.

- 246. Καδμείων ἐμολον γῆν κλεινῶν Ἀγνωριδῶν,
- 478. Ὅσπ' αὐτὸς ἄργεν αὐδὴ ἀνά μέρος λαθῶν, καὶ μὴ δι' ἐγθρας τῆδε καὶ φόνου μολῶν.
- 539. Τῷ πλέονι δ' αἰετὸν πολέμιον καθίσταται τοῦλασσαν, ἐγθρας ὁ ἡμέρας κατάρχεται.
- 627. Ὅς ἔτιμος; ἔφρατὰ πάσων, ἐξελαίνομαι χθονός, δούλος ὡς, ἀλλ' οὐχὶ ταῦτό πατρός Οιδίπου γεγώς.

- 718. Θάρσει τάχ' αὐτῶν πεδῶν ἐμπλήσω φόνου. θέλοισ' ἂν, ἀλλὰ τοῦθ' ὄρω πολλοῦ πόνου.
- 1033. Ἰάλεμοι δὲ ματέρων ἰάλεμοι δὲ παρθένων.
- 1252. Ἴτεοκλέα δ' αὐ, νῦν πόλεως ὑπερμαχεῖς, νῦν καλλίνικος γενόμενος σιγήπτρων κρατεῖς.
- 1477. Πόλει δ' ἀγῶνας οἱ μὲν εὐτυχέστατοι τῆς ἐξέθεσαν, οἱ δὲ δυστυχέστατοι.
- 1567. Δάκρυα γὰρ ἀφανερὰ πᾶσι τιθεμένα. τέκεσι μαστῶν ἔφερον, ἔφερον ἰκέτις ἰκέτων ἀρομένα.
- 1748. Πρὸς ἡλικας φάνηθε σᾶς, ἄλλας ὀδωμάτων ἐμῶν. σὸ δ' ἀμφὶ βρωμίας λιτάς. κόρον ἔχουσ' ἐμῶν κακῶν.

Εὐριπίδου Μήδεια.

- 242. Ἰόσις ζυνοική, μὴ βία φέρων Κυγόν, ζηλωτὸς αἰῶν. εἰ μὴ θανεῖν χρεῶν. Ἄνῆρ δ' ἐταν τοῖς ἐνδον ἀχθῆται ζυγῶν, ἔξω μολῶν.
- 407. Γυνατῆας, ἐς μὲν ἐσθλ' ἀμνημονώταται, κακῶν δὲ πάντων τέκτονες σοφώταται.
- 555. σὸν μὲν ἐγθατρῶν λέγος, καινῆς δὲ νόμης ἡμερῶν πεπληγμένους.
- 757. Κἀγὼ πόλιν σὴν ὡς τάχιστα ἀφίξομαι, πράξασ' ἢ μέλλω καὶ τυχεῖσ' ἢ βούλομαι.
- 986. Ταῦτα εἰς ἔρκος πεσέσθαι, καὶ μοῖραν θανάτου προσλήψεται δύστανος; ἄταν δ' οὐχ ὑπεκδραμεῖται.
- 1182. Ταχὺς βαδιστῆς τερμόνων ἀνθήπτειτο. ἢ δ' ἐξ ἀναδούου καὶ μύσαντος ὄμματος. δεινὸν στενάδας ἢ τάλαιν' ἡγείρετο; διαλοῦν γὰρ αὐτῆ πῆμ' ἐπεστρατεύετο.
- 1218. Χρόνη δ' ἀπέσθη καὶ μετῆχ' ὁ δὲσμορος ψυχῆν κακοῦ γὰρ οὐκέτ' ἦν ὑπέρτερος.
- 1342. Πῶς γὰρ νιν ἔκτειν; ἐντὸς ἢ ἔξωθεν δόμων; πόλλας ἀνοίξας σῶν τέκνων ὄψει φόνον.

Εὐριπίδου Ἰκάδωντος.

- 406. Οὐδεὶς μ' ἀρέσκει νοκτὶ θαυμαστὸς θεῶν. τιμαῖται, ὡ πατ, θαμῶνων χρῆσθαι χρεῶν.
- 354. Γυνατῆς οὐκ ἀνάσχειτ', οὐκ ἀνέξομαι ζῶσ'. ἐγθρόν ἡμαρ, ἐγθρόν εἰσρω φῶς. Ἐφῶ, μεθήσω σῶμ', ἀπαλαχθήσομαι.
- 581. Ὅπως φιλιππου παῖς Ἄμαζόνος βοῆ Ἰππόλοτος, αὐδῶν δεινὰ πρόσπολον κακά.
- 727. πικροῦ δ' ἔρωτος ἡσθηθήσομαι. ἀτὰρ κακῶν γὰρ χἀτέρῃ γενήσομαι.
- 947. Τί δὲ τέχνας μὲν μυρίας διδάσκετε, καὶ πάντα μηχανασθε καζευρίσκετε;
- 1045. Ὅς ἔξον τὸδ' εἶπας; οὐχ οὕτω θανεῖ, ὡσπερ σὸ σαυτῆρ τόνδε προῦθηκας νόμον. τάχως γὰρ Ἄδης βῆστος ἀνδρὶ δυστυχέτ' ἀλλ' ἐκ πατρός φωγῆς ἀληθείων χθονός ἐξῆν ἐπ' αἰαν λυπρῶν ἀνελήσεις βίαν. μισθὸς γὰρ ἐστὶν οὗτος ἀνδρὶ δυσσεβεῖ.
- 1405. Εὐνεσιν δὲ τιν' ἐλπίδι καθῶν, λείπομαι, ἐν τε τύχαις θνατῶν. καὶ ἐν ἔργμασι λείψωσαν.

1379. Μιαφώνων τε συγγόνων.
παλαιών προγεννητόρων.

Ευριπίδου 'Αλκίσις.

- 302. Δίκαια δ', ως φήσεις σύ· τούς δε γάρ φιλεῖς,
οὐχ ἦσσαν ἢ γὰρ παῖδας; εἴπερ εὖ φρονεῖς.
- 424. Παιῖνα τῶν κἀτιοθεν ἀσπόνδων θεῶν.
πῶσιν δὲ Θεσσαλοῖσιν, ἦν ἐγὼ κρατῶ.
- 549. οὐ πρέπει θοιωμένους
κλύει στεναγμῶν οὐδὲ λυπεῖσθαι ξένους.
- 631. Κόσμον δὲ τὸν σὸν οὐποδ' ἤδ' ἐνδύσεται.
οὐ γάρ τι πῶν σῶν ἐνδῆς ταρήσεται.
- 782. Πρωτοῖς; ἅπασιν καθανεῖν οὐκ εἴεται,
κοῦκ ἐστὶ θνητῶν ὅστις ἐξεπίσταται
τὴν αὔριον μέλλουσαν εἰ βιώσεται.
τὸ τῆς τύχης γὰρ ἀφανὲς οἱ προβήσεται.

Εὐριπίδου 'Ανδρομάχη'

- 64. Ἢ φιλέτη σὺνδουλε, σὺνδουλος γάρ εἰ
τῆ πρόσθ' ἀνάσσει τῆδε νῦν δὲ δυστυχεῖ.
- 435. Οἴμοι· δόλιμ' ὑπὲρ ἡμετέρας ἡπατήμεθα·
κῆρυξ' ἅπασιν· οὐ γὰρ ἐξακροῦμεθα.
- 689. Ἦν δ' ἐξυθυμῆς, σοὶ μὲν ἢ γλωσσαλγία
μαίζων, ἐμοὶ δὲ κέρδος ἢ προμηθεῖα.

(Γαστρι συγίχει.)

ΑΠΟΔΗΜΗΤΟΥ ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ.

—000—

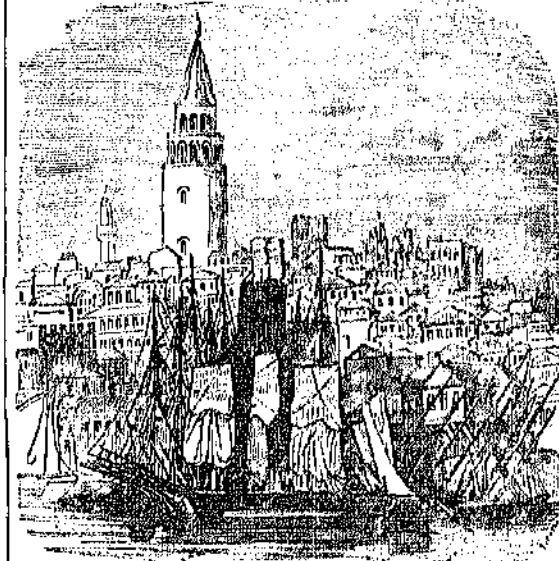
Ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ περὶ Κωνσταντινουπόλεως γράφων ἀναγκάζομαι ν' ἀρχίσω ἀπὸ πραγμάτων ἀναγομένων εἰς τὴν ἐλευθέρην Ἑλλάδα. Δύο καὶ ἐπέκειντα μῆνας βασανισθεὶς ὡς ἐν γέννη πυρὸς μετὰ τῶν ἄλλων συμπολιτῶν ὑπὸ φρικτῆς ἀγωνίας ἐνεκα τῶν ἐμφυλίων τοῦ Ναυπλίου σπαραγμῶν, μετέβην ἐνταῦθα χάριν μὲν ἰδίων υποθέσεων, ἀλλ' ἐπιζητῶν ἐν ταυτῷ καὶ ἀνακοῦφισί τινα τῆς τσοκῦτης ἐδύνης. Μόλις ὅμως ἐπάτησα τὴν δυσώδη ἀκτὴν τοῦ Γαλατῆ, καὶ ἀπαισιᾶ φωνῇ διαλαλοῦσα τὴν ἀπαισιωτέραν λέξιν γκριαοῦρ προσέβαλε τὴν ἀκτὴν μου. Στρέψας δὲ μετὰ σπουδῆς τὴν κεφαλὴν εἶδον Τούρκον πωλητὴν ἀνὰ χεῖρας ἔχοντα χαρτίνους εἰκόνας καὶ ἐκναλαμβάνοντα μεγαλοφώνως τὰ ἑξῆς:

«Ὅτις γκριαοῦρ μὰς κρουτὰ σατορλαρ» (*), εἰς ἂν μόνην τὴν δευτέραν λέξιν ἐνόησα, διότι καὶ σήμερον εἶμι, μετὰ τσοκῦτη χῆτιν καὶ τόσας συνήκας, δι' αὐτῆς φιλοδοροῦνται ὑπὸ τῶν ὀπαδῶν τοῦ Μωάμεθ οἱ ὀπαδοὶ τοῦ Χριστοῦ, μηδ' αὐτῶν τῶν ἐνθερμότερων προστατῶν τῆς Τουρκίας ἐξακροῦμενον. Παρατηρήσας δὲ καὶ τὰς εἰκόνας, εἶδον εἰς μίαν

(*) • Τρεῖς ἄπιστοι πωλοῦνται ἀπὸ πέντε γρασίων. Τὰ πέντε γρασία ἰσοδυναμοῦσι σήμερον πρὸς λεπτά 75.

ταύτων περιστανομένους δλοσωμάτους, καὶ τοὶ ἀνομιλοῦς πρὸς τὰ πρωτότυπα, τοὺς τρεῖς ἐν Κύβητος πεσόντας Λεουτσάκον, Σκαρβέλην καὶ Μωραϊτίνην. Βαβαὶ τῆς κακοδαιμονίας! εἶπον κατ' ἐμαυτὸν δακρύσας· οἱ τρεῖς αὐτοὶ γενναῖοι, αἵτινες μαχόμενοι κατὰ τοῦ ἐχθροῦ καὶ τὴν πατρίδα καὶ ἑαυτούς θῆ ἐδύξαζον, ὡς ἄπιστοι ἐφρονεῖσθαι εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ ὡς ἄπιστοι πωλοῦνται εἰς τὴν Τουρκίαν!

Καὶ περίλυπος ἔφυγον τὸν τούρκον πωλητὴν καὶ εἰσῆλθον εἰς τὴν φέρουσαν εἰς Σταυροδρόμιον. Ἠκίναται ἡμῶς ὅτι φθονερὸς δαίμων ἔχειρε καταδύκων με καὶ ἀναξάντων τὴν πληγὴν μου, διότι κατέβην ἀνέβαιον ἐβλεπον ἀριστερὰ καὶ δεξιὰ ἀνηρημένους τὰς εἰκόνας τῶν ἀνταρτῶν, καὶ ἀνεγίνωσκον ὕμνους καὶ δοξολογίας ὑπὲρ αὐτῶν, καὶ περὶ αὐτῶν ἤκουον συνομιλοῦντας μετὰ ζωηρότητος τοὺς ἀνα-

Γαλιτῆν.

βαίνοντας καὶ καταβαίνοντας. Ὅτε δὲ τὸ ἐπίκειναι καὶ τὴν δευτέραν καὶ τὴν τρίτην καὶ τὰς μετὰ ταῦτα ἡμέρας ἐπεσκέψθην τὴν νεοσύστατον Ἑλληνικὴν Λέσχην καὶ φίλων οἰκίας καὶ ἐμνησθῶν ἐμπροσθε, ἠπόρησα διὰ τὴν σπουδὴν μὲν ἦς πάντες ἡρώτων περὶ Ἑλλάδος· ἠπόρησα δὲ διότι τσοκῦτην καὶ τσιωῦτην μέριμναν περὶ τῶν καθ' ἡμᾶς οὐδέποτε εἶδον ἐνταῦθα κατὰ τὰς τρεῖς προηγουμένας διατριβὰς μου. Καὶ σὺ μειωτέον ὅτι τὴν μέριμναν ταύτην δὲν ἔχουσι μόνον οἱ Ἕλληνες πολῖται, ἀλλ' ἐν γένει οἱ ὁμογενεῖς· φίλος δὲ τις ἐβεβαίωσεν ὅτι καὶ Ἀρμένιοι περιπαθῶς ἤρσανον περὶ τῶν ἡμετέρων πραγμάτων διακρούσας τῆς ἀνταρσίας. Ἀλλὰ, καὶ τοῦτο εἶναι ἄξιον σημειώσεως, πλὴν δύο ἐμολογούντων μὲν παρεκτροπᾶς τινος τῆς εἰσῆς οἰκῆς, μετριοπαθῶς δὲ ἐπικρινόντων αὐτὴν, πάντες αἰλοῖται, καὶ νέοι καὶ γέροντες καὶ γυναῖκες καὶ παῖδια, πνέουσι μένεα κατὰ τῆς ἐν Ἀθήναις κυβερνήσεως πάντες ἔχουσι ἀκλόνητον πεποιθῆσθαι ἐπὶ αὐτῇ ὡ-

ὅτι τὸ ἔθνος κατὰ κρημνῶν καὶ ἀναγκιτίζει τὴν μέλλουσαν αὐτοῦ ἀποκατάστασιν, καὶ πάντες ἀσπάζονται τὰ τῶν ἀνταρτῶν. Τὸ κατ' ἐμὲ, οὐ μόνον μάρτυρα ὑπάρξαντα πολλῶν μεταβολῶν καὶ περισπασμῶν πολιτικῶν εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἀλλὰ καὶ μέτοχον γενόμενον δριμυτάτων ἀντιπολιτεύσεων, σπανίως εἶδον πυρετὸν τσοσῦτον ἀκάθεκτον ὡς τὸν εἰσβαλόντα ἐπὶ τῶν ναυπλιακῶν εἰς Κωνσταντινοῦπολιν. Πολλάκις ἐν Ἀθήναις οἱ εἰλικρινῶς μὲν ἀλλ' ἐπὶ τὸ νεανικώτερον ἐπιζητοῦντες τὴν διόρθωσιν τῶν δημοσίων, μόνην θεραπείαν προτείνουσι τὴν τῶν καθεστώτων ἀνατροπὴν, καὶ δικαιολογοῦντες τὸ παράτολμον τοῦ ἐπιχειρήματος ἐπικαλοῦνται ξένα παραδείγματα ἵν' ἀποδείξωσιν ὅτι ἐκ τοῦ χάους προκύπτει ἡ τάξις καὶ ὁ ρυθμὸς. Τοιαύτην παράβολον δόξαν εἶδον ἐνταῦθα ἔχοντάς τινας οὐχὶ νεανίας, ἀλλ' ἀνδρας συνετοῦς καὶ φίλους τῆς πατρίδος.

Καὶ ὑπερβολικὸς μὲν ὁ ζήλος, ἡ ὑπερβολὴ ὅμως δὲν ἀποδεικνύει πάθος ἢ φιλαρχίαν ἢ φατριασμόν, ἀλλ' ἐπιθυμίαν τῆς εὐδοκίμου τῶν τῆς Ἑλλάδος. Ἐν Ἀθήναις κατὰ τῶν ἀποδοκιμαζόντων ἢ ἐπιδοκιμαζόντων τὴν ἐξουσίαν, καὶ αὐτῶν τῶν ὅλιως ἀνεξαρτήτων ἀπ' αὐτῆς, ἐξακοντίζεται ἀνεξαιρέτως κατὰ κρισις ἀγενεστάτη καὶ εἰς τὸν χαρακτήρα τοῦ ἔθνους προστρέβουσα ὄνειδος, ἡ κατὰκρισις λέγουσιν πάντες ἀποβλέπουσιν εἰς ἴδια τέλη· εἰς τὴν ξέναν ὅμως ἐνδέχεται μὲν νὰ ἦναι ἐσφαλμένη ἡ γνώμη τῶν ὁμογενῶν, οὐχὶ ὅμως καὶ ἰδιοτελής· διότι τίς κἂν ἐφαντάσθην νὰ ἐπιδιώξῃ τοὺς γλίσχρους μισθοὺς ἢ τὰς ἐξυτελισθείσας θέσεις τῆς ἡμετέρας Ἑλλάδος; Ἀμιγῆς ἔρχομαι εἰς Ἑλληνισμὸς, καὶ τὸ κατ' ἐμὲ οὐδέποτε μετὰ τὸ 1821 ἔτος κατεβλήθη τσοκῦτη φρονεῖς ἐνταῦθα ὑπὲρ τῆς διδασκείας καὶ ἐπισχύσεως αὐτοῦ ὅσον σήμερον. Πρὸς τὰς σχολαίους, τῶν ὁποίων ὁ ἀριθμὸς ἐδίπλασάσθη ἐπ' ἐσχάτων, συνεστήθησαν καὶ Σχολαίους οἷον ὁ φιλολογικὸς καὶ ὁ ἰατρικὸς, σκοπὸν ἔχοντες τὴν πρόσδοον τῆς ἑλληνικῆς παιδείας καὶ ἐπιστήμης δι' ἐγγράφου καὶ προφορικῆς συζητήσεως, καὶ Ἐκπαιδευτικῶν Φροντιστηρίων τὴν αὐτὴν ἐντολὴν ἔχον τῆς ἡμετέρας Φιλεκπαιδευτικῆς Ἑταιρίας, καὶ ἀξιόλογος Λέσχης Ἑλληνικῆς τὸ Βυζάντιον, ἐν ἧς εὐρίσκεις μέγαν ἀριθμὸν ἑλληνικῶν, ἀγγλικῶν, γαλλικῶν, ἰταλικῶν ἐφημερίδων, περιοδικῶν συγγραμμάτων καὶ βιβλίων. Τὰ πάντων δὲ οὐσιωδέστατον, τὸ ὑπὲρ πᾶν ἄλλο καρποφόρον, εἶναι ἡ χιμίλλα μὲν ἦς συνίσταται πανταχοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει παρθεναγωγεῖα. Πρὸ τοῦ ἑλληνικοῦ ἀγῶνος ἡ ἐκπαίδευσις τοῦ γυναικείου φύλου ἐθεωρεῖτο ἐν γένει τρόπος διαφθορᾶς· γυνὴ γινώσκουσα τὸ γράφειν εἶχεν ἀνὰ χεῖρας τὴν δύναμιν τοῦ ἐπιστέλλειν βασιλεύειαν πρὸς ἐραστὴν, ὡς ἂν μὴ ἦσαν οἱ ἐφθάλμοι εὐγλωττότεροι

καὶ ἀσφαλέστεροι διερμηνεῖς τῶν αἰσθημάτων τῆς καρδίας.

• Si je vous ai au mettre au rang de mes amants
• Contentez vous des yeux pour vos seuls truchements.

ἔλεγε καὶ ὁ Μολιέρως. Οἱ Τούρκοι ἀγνοοῦσιν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τὸ γράφειν, καὶ ὅμως ἐπιτηδεύοντες καὶ τῶν γραφόντων τηλεγραφοῦσι πρὸς ἀλλήλους τὰ ἀμοιβαῖα αἰσθημάτων τανύοντες τὸ δέρμα τοῦ λάρυγγος καὶ κατατρυπῶντες τοὺς μηροὺς καὶ ἀσπαζόμενοι τὰς δεξιὰς αὐτῶν (*). Ἀλλ' ἡ ἐλευθερία λεπτοῦ ψυχίου τῆς Ἑλλάδος ἤρκεσε νὰ ἐπιφέρει θαυμασίαν ἀλλοίωσιν εἰς τε τὰς ἰδέας καὶ τὰς ἔξεις· ἔθεν σήμερον σχολαίαι κορασίαι ἰδρύθησαν καὶ ἐν Θεσσαλίᾳ καὶ ἐν Ἠπείρῳ καὶ ἐν Θράκῃ καὶ ἐν Μακεδονίᾳ καὶ ἐν Ἀσίᾳ. Ἐν Κωνσταντινουπόλει εἶδον παρθεναγωγεῖα εἰς πάντα σχεδὸν τὰ χωρία. Εἰς τὸ τοῦ Σταυροδρομίου φοιτῶσιν ὑπὲρ τὰ τριακόσια ὀγδοήκοντα κοράσια, ὧν οὐκ ὀλίγα ἀνέρχονται καθ' ἑκάστην ἀσθμαίνοντα ἀπὸ μερῶν μίαν ὥραν μακρὰν κειμένων. Εἰς τὸ παρθεναγωγεῖον τοῦ Μεγάλου Γεώργιος παρεῦρθεν δις κατὰ τὴν ὑπὸ τῆς διδασκάλου ἐπιθεώρησιν· εἶδον δὲ χαίρων ὅτι πᾶσαι αἱ μαθήτριάς ἦσαν καθαρὰ καὶ τὸ ἐνδυμα καὶ τὴν κεφαλὴν καὶ τὰς χεῖρας. Καὶ ἐπειδὴ ἡ ἐξωτερικὴ καθαριότης εἰκονίζει ἐν γένει τὴν καθαριότητα τῆς ψυχῆς, συνεχάρην ἀπὸ καρδίας καὶ τοὺς ἐφόρους καὶ τὴν διδασκαλον.

Ἀλλ' ὡς πᾶν ἀνθρώπινον θεσμοθέτημα οὕτω καὶ τὰ τῆς ἐκπαίδευσως ἔχουσι ἀνάγκην διατάξεως, ρυθμοῦ καὶ κανόνος· δὲν ἀρκεῖ ἢ πρὸς τὴν μάθησιν βροτὴ καὶ ἡ σύστασις σχολαίων, προσοπατεῖται καὶ διοικήσις καὶ χειραγωγία. Εἰς τὴν ἐλευθέρην Ἑλλάδα, ὅσον ἐλευθέρη καὶ ἂν ὑποθεθῇ ἡ κυβερνήσις κατὰ τοὺς ἀμειλιτοτέρους αὐτῆς ἐχθροὺς, ὑπάρχει τις τά-

(*) Ἴδοι τι περὶ τούτου βεβαιῶν Γάλλος περιηγητὴς τῆς 15' ἐκτονταετηρίδος, ὁ K. Villamont. « Or s'il advient que quelques Turcs deviennent amoureux de quelques Turques, ils cherchent le moyen de les voir en quelque lieu, soit sur la plateforme de leurs maisons, ou bien à leurs jalousies et fenestres; puis les regardant haussent leurs tostes et prenant le peau de leur gosier s'estendent fort devant elles, leur denonçant par ce signal qu' ils sont leurs esclaves enchaînés, pource qu' on tente la Turquie on ne peut d' avantagé s' humilier à une personne, si non en se rendant son esclave enchaîné. Si la Dame les ayant aperceuz faire ce signe se tient debout sous se mouvoirs, et baise sa main, la Turc prendra homme espérance de se rechercher, de sorte que le plusot qu' il lui sera possible se trouvera au lieu où elle le puisse voir, et avec son petit maleus qui ne tranche que d' un costé, ou bien avec son cousteau se fera plusieurs taillades et grandes playes sur ses cuisses, poitrine ou des jambes, bras et autres lieux de leurs corps, pour par ce moyen donner et faire entendre à celle qu' ils desirant avoir combien ils sont amoureux. C' est la maniero qu' ils observent en faisant l' amour, car le parler leur est estroictement defendu, qui est une constume fort contraire à celle de nostre France, où par necessité il est besoing de parler, et faire mille gambades à la voue de sa bien-aymee. » Les voyages du seigneur de Villamont, chevalier, etc. Lyon, MDCVII. vol. 464.

κινούμεναι τραπίδεσσι αντίλεγε μύστιδα μοιλήν, τὸ πρόσωπον ἔχον φιλομειδῆς καὶ ἰλαρὸν, ἐνῶ ἐγὼ ἰστάμενος παρ' αὐτὸν ἐδάκρυον βλέπων τὴν ἀχλὺν τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ, τῶν ὁποίων τὴν στέρῃσιν πρὸ δεκαπέντε περίπου ἐτῶν ἐθρήνησεν ὡς ἄλλος κύκνος.

« Ἀπὸ θάμου εἰς θάμον μεταίρων ἀγαλλόμενοι, Μάτε, πόδα, Μὲ χαρὰν χρυσολιθῶν εὐπτεροῦν ἐτι κλίμας ἔδρεπον πόδα. Π. ἦν ψαλίς συμφορᾶς θεηλίτου ριζιφὸν τὰ περὶ μου τερνοῦσα, Μοχθηρὰν, ἀντ' ἐκατοῦ θανάτου μὲ χαρίζε ζῶν τιμωροῦσα. Καὶ λοιπὸν ἡ πατήρ μου παύει δι' ἐμὲ θυμηθίας ἀπάσης, Καὶ καθύπερθε ὁ βίος μου θραύει τὰς γλυκίας ἐκείνας ἐκστάσεις. Ἦδη δὲ ἀπ' ὠραίου Μαῖου ἀπερθεῶς μοι παρίσταται μέλις, Ἦδη ἀδῶν μὲ στερεῖς τοῦ ἡλίου οὔτε πλέον γελᾷς ὡς ἐγέλις » (*).

Μετὰ τὴν θείαν λειτουργίαν προσκλήθει ἀνέβην εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ διδασκάλου, ὅστις εἰ καὶ διευθυντὴς καὶ ἱεράρχης ἐτήρησεν ὅμως μετριοφροσύνην τὴν ταπεινὸν αὐτὸν τίτλον. Ὁμολογῶ ὅτι σπανίως ἠσπάσθη δεξιὰν μετὰ τοσοῦτου σεβασμοῦ μαθήσου τὴν τοῦ διδασκάλου τὴν ἡμέραν ἐκείνην τὸ ἦθος σεμνὸς, τὴν ὄψιν πανίλαρος, τὴν γλώσσαν λιγύς, τὸν λόγον φειδωλὸς, τὸ βλέμμα μελαγχολικὸς καὶ τοὺς ὤμους κυρτὸς οὐχὶ ὑπὸ τοῦ γήραος ἀλλ' ὑπὸ τῶν ἀγῶνων, εἰκονίζε ἀνδρα εὐδοκοῦσαν ἔχοντα τὴν συνείδησιν ὅτι τὸν δρόμον τετέλεκε κατὰ Χριστὸν, καὶ ὅτι κατὰ Χριστὸν ἐξεπλήρωσε τὸ ἴδιον καθήκον. Ὅτε δὲ μετὰ τινὰς ἡμέρας ἐπανῆλθον ἀνυπόμονος ἵνα ἐντροφήσω ἐν τῇ γλυκίᾳ αὐτοῦ ὀμίλῳ, παρ' ὀλίγον ἡ ἐπαγωγὸς τοῦ διδασκάλου φωνὴ ἐπεβοῦλε τὰς ἀσθενεῖς αὐτοῦ δυνάμεις, παρατείνουσα τὴν πολύωρον ἐπίσκεψίν μου καὶ στερόν τῆς λιτῆς αὐτοῦ τροφῆς τὸν οὐρανοδόμονα γέροντα. Τοὺς τελευταίους ἐνθαβρύντικους αὐτοῦ λόγους ὁ φέρω εἰς τὴ στήθος ὡς ἱερὸν ἐγκόλπιον καὶ μέχρι τοῦ τάφου μου.

Ἄλλοτε εἶναι ὁ χαρακτήρ τοῦ διευθυντοῦ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Σχολῆς, τὸν ὁποῖον ἐπεσκέφθην μετὰ τὸν Κωνσταντῖνον Τυπάλδον. Προβεβηκότως καὶ αὐτὸς τὴν ἡλικίαν καὶ κόσμος τὸ ἦθος καὶ τοὺς τρόπους, ἀκμαῖος ὅμως τὰς δυνάμεις, ἔχει τὸ βλέμμα ζωηρὸν, τὴν γλώσσαν εὐφραδῆ, τὸν λόγον ἔντονον καὶ ελεύθερον ὁ ἔρωσ τῆς πατριδος ἐμφωλεύει βαθεῖς

(*) Ἦλια Τανταλίδου ὕμνος τελευταῖος εἰς τὸν Μάϊον, ποιηθεὶς τῇ 1848 ἔτει.

εἰς τὴν καρδίαν αὐτοῦ, καὶ ἐνθερμὸς μεταδίδεται εἰς τοὺς ὀμιλητάς· εἶναι ἐνὶ λόγῳ ἀληθὴς τύπος Ἑπτανησίου. Διατρίψας ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ πρὸ τοῦ 1821 ἔτους καὶ μελετήσας τὰ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, συγκρίνει ἐπισταμένως τὰ πάλαι πρὸς τὰ καθ' ἡμᾶς, καὶ ἐξάγει συμπεράσματα λυποῦντα καὶ αὐτοῦ καὶ τοῦ ἀκούοντος τὴν ἀνυπόμονον φιλοπατρίαν. Ἀλλὰ διὰ τοῦτο καὶ καταβάλλει συντονιωτέρους ἀγῶνας εἰς διαβιβήσασιν καὶ ἐνίσχυσιν τοῦ γενναίου φρονήματος.

Κατ' ἀξιοσημειωτὸν οἰκονομίαν ἐκατέρω τῶν σχολῶν τούτων ἔτυχε διδασκάλου ὁποῖος ἤρμοξε εἰς αὐτὴν.

Ἀληθὲς ἦρα μουσῶν ἐνδιαίτημα ἦ, κατὰ τὸν γεραιὸν τῆς ἁγίας Τριάδος διδάσκαλον, Χρυσῆν Νίκην δυνάμεθα νὰ δομώσωμεν τὴν νῆσον ταύτην, διότι καὶ ἡ ὀθωμανικὴ κυβέρνησις ἔχει ἐπ' αὐτῆς σχολεῖον, τὸ ναυτικόν.

Ἐπισκεφθεὶς ποτε, ἐπὶ τοῦ ἑλληνικοῦ ἀγῶνος, τὴν μονὴν τῆς ἁγίας Τριάδος ὁ Σουλτὰν Μαχμούτ καὶ ἰδὼν τὴν ἐν τῷ νάρθηκι εἰκόνα, ἐν ἣ περιπατοῦνται οἱ καταζόμενοι, ἐξέφρασεν ἀπορίαν ὅτι μεταξὺ τούτων δὲν ἐβλεπε καὶ παιδάριον. Ἀπεκρίθη δὲ τι αὐτῷ ὅτι ὡς βαρύτεροι τῶν ἄλλων διὰ τὰς ἀμαρτίας καταβαίνουσιν εἰς τὰ κάτω καὶ γίνονται ἀφανεῖς. Ὅτε δὲ ἐξακολουθῶν νὰ ἐξετάζη μετὰ περιεργείας καὶ τὰς λιπαρὰς τῆς εἰκόνης παραστάσεις, ὅπου τιμωροῦνται ἰδιαίτεροι οἱ ὑπερήφανοι, οἱ ἀκαίραστοι, οἱ λαμαργῶν καὶ οἱ τοισῆτοι, ἔβλεπεν εἰς τοὺς ἀποστάτας « μετ' αὐτῶν λοιπὸν, εἶπε, ὅς τιμωροῦνται καὶ ὁ Κακομηχάλης, » ἐνοῶν τὸν παρ' ἡμῶν πρῶτον ἡγεμῖνα τῆς Μολδαβίας Μεγαλὴν Σούτσον, τὸν ὁποῖον ὡς ἔπαναστατήσαντα τὸ 1821 ἔτος αὐτὸ ποῖς παρωνόμασαν οἱ Τούρκοι. Ἐδῶκε δὲ καὶ ἀριθμὸν τινα ὑπερπύριον πρὸς τινὰ τῶν ἱερέων ἵνα μνημονεύῃ αὐτοῦ (*).

(*) Ἐπὶ τῆς ἐξῆς πύλης τῆς ἁγίας Τριάδος ἀνέστη τὸ κατωτέρω πρῶτον ἐπιγράμμα ὑπὸ τοῦ ἀειμνήστου Κ. Οικονόμου ποιηθέν τὸ δὲ δεύτερον, ποιήματα ὡσαύτως τοῦ αὐτοῦ, ἐγχαράχθη ἐπὶ τῆς βορείου πλευρᾶς· τὸ τρίτον ἐπεγράφη ὑπὸ τοῦ ἄλλοτε μὲν τροφίμου τῆς αὐτῆς σχολῆς νῦν δὲ διακεκριμένου ἐν αὐτῇ καθηγητοῦ Γρηγορίου Γ' Ἰάγου, εἰς τὴν πρὸ τῆς πύλης εἰκόνα Σαμουὴλ τοῦ Κωρυῖ, πρῶτον ἡγεμῖνον τῆς μονῆς.

Χαίρε μοι ἀνεμώεσσα Προποντιδὸς ἀφῆτε κούρη, Χαλκίτις νῆσος πάσι ἀειθαλῆς. Ἦ καλὴν στεφάνην περὶ κρήδεμν' ἔστεφανώσασιν τὴν δὲ Μονὴν ἱερὰν τῆς Μεγάλης Τριάδος. Φῶτιος ἦν πρῶτος Πατριάρχης κείνος ὁ θεὸς δειματο, καὶ ἡ Νέαν ἐξονόμησε Σιών. Ὡς δ' ἐμόγησε χρόνον, Πατριάρχης καθίσαν ἄλλος, καὶ μιν Ἐσπερον εἶς κλίμας Μητροφάνης.

Ἄλλ', ὡς προεῖπον, πᾶσα αὕτη ἡ πρὸς τὴν παιδείαν βροτὴ κινδυνεύει νὰ διαστραφῇ δι' ἑλλειψιν ἀνωτέρας χειραγωγίας. Πλὴν τούτου εἰς τῆς παιδείας τὴν προαγωγήν δὲν συντελεῖ μόνη ἡ σύστασις σχολείων· καὶ μελέται χειρογράφων καὶ ἔρευναι ἀρχαίων μνημείων καὶ ἐπιγραφῶν καὶ ἀνεύρεσις ἀγαλμάτων καὶ πολλὰ ἄλλα τοιαῦτα συντρέχουσιν εἰς τὴν πρόοδον καὶ τὴν τελειοποίησιν ἀληθοῦς ἐθνικῆς φιλολογίας. Ἡ Κωνσταντινούπολις, καὶ τοὶ ἐρημωθεῖσα ὑπὸ τοῦ κατακτητοῦ καὶ πολλαχῶς ἔπειτα, ἔνεκα μάλιστα τῶν πυρκαϊῶν, καταστραφεῖσα, σώζει εἰσέτι τοιαῦτα κειμήλια· δυστυχῶς ὅμως οὔτε τὸ πατριαρχεῖον, οὔτε οἱ πλουτοῦντες τῶν ὁμογενῶν ἐφρόντισαν ποτε νὰ ἐξερευνήσωσι ταῦτα δι' ἐμπειρῶν ἀνδρῶν ἐπὶ τούτῳ διοριζομένων καὶ μισθομενῶν. Ὁ μακαρίτης Χρυσόβεργης, πεπαιδευμένος καὶ φιλόπνοος διδάσκαλος, ἐξέδωτο πρὸ ἐνός περίπου ἔτους παρατηρήσεις καὶ ὑ-

Νῶν δ' αὐτῆν τὸ τρίτον Πατριάρχης κῆρυκος αὐτῆς τῆς Τριάδος λάτρης Γερμανὸς Ἰδρύσατο. Ἄμφι δὲ δώμασ' ἔτευξεν ἀνάκτορα ἔμμενοι ἐσθλὰ τῆς θεῆς σοφίης πᾶσι διδασκομένης. Ἄμβαν' ἠέθλων σεμνὸς χορὸς, ἡρέμα ταρσῶ τὸν δ' ἀκμῆτι βιβίᾳς ἱερῶντα λόφον. Κ' ἦν δὲ μέτωπ' ἰδίῃ, γέρας ἔκει· σίθια γὰρ ἔπει τῆς ἀρετῆς ἰδρῶ πρόσθεν ἔθηκε Θεός.

Ἰομεν ἐς Χάλκης, νῆσον Βυζαντιδὸς ἄκρην, κείνον ὑπερτέλλον ὄϊον ἐποφόμενοι. Μέσσα· δεξὴ Τριάδος θεῖοι νεῖς· ἀμφὶ δὲ πολλὰ δώματα, τῆς ἀρετῆς καὶ σοφίης θάλαμοι. Οἴην ἀγλαίην στείλει δῆμος ἴσως δὲ οἱ ὕψος ἴσται ἐπταπόριον ἐγγυθὶ Πηλιῶδων Πάντη μὲν θυρίδῃσι κικασμένοι ἐκπεπέτασται ξεῖθόροις αἴραις εὐαίρων ἀνέμων· Πάντη δ' ἐ προτιθέμεται ἦλιος· οὐδ' ὑπὸ γαζων γηθόσωνος τρέπεται, θαῦμα τοῖσδε λιπῶν. Τούτοι Πηγασίδος κασιγνήτη καλλιρέεθρος ἀμδλόξει κρήνη νῆματα νεκτάρια. Κετὴ τήθηλε νάπη· χαίρει πίτυς ἀμφ' ἐλάτσει· γαζα δὲ παντοίοις ἄνθεσιν ἀμφοιγεῖ. Τῆλε δ' ἀποθρόσκεϊ κόμης καπνός· ἡ δ' ἐπίκειται ἄλλη δια Μονή, τῆς σοφίης τέμενος. Ἄλλη δ' ἄλλος ἀνὴρ· ποιμὴν ἔδει· τοὺς δ' ἐν ἀρούραις ἀβρεῖ· ὁ δὲ λίνος πόντον ἐπ' ἰχθυῶα. Λυγάζου τὸν Ὀλυμπον, ἰδ' ἀγλαὰ ἔργα Βιβουῶν, Καὶ Ὀρῆκης ἐτέρωσ' οὐρεα καὶ πεδία. Δένδρα, δόμοις, νῆσους, ἄλα, ναῦς, Πόλις εὐρύανασαν, δέρεα, Ἐυρώπην, δέρεα τὴν Ἀσίην.

Εἰκὼν εἶμι Σαμουήλου, τάχῃ δὲ πυλωρῆσιν τὴν δὲ μονὴν Τριάδος, τῆς δεξέ φρουρὸς ἔην. Σιγὴν αὐτὴ κελῶν, ἀκλὴν ἔσο, μηδὲ θυραύλει, Μουσῶν ἐν Μεγάρῳ καὶ Θεοῦ ἐν τεμένει. Εἰ δὲ Σαμουὴλ ἦν ὑπόκωφος, μὴ δὲ παρῆρη· εἰκὼν γὰρ κλύω, πιθομένη γραφίδι.

Καὶ εἰς τὸ ἐσειατόριον δὲ τῆς σχολῆς ἐγχαράχθησαν στίχοι ἄλλ' ἀντιγράφας ἀπέλεσα αὐτούς.

πομνήματα περὶ ἐπιγραφῶν τινῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ περὶ τῶν γλυφῶν τῆς στήλης τοῦ Μαρκανοῦ (*). Εἰς τούτου δὲ τοὺς λόγους ἀντανέστησεν ἄλλους ἕτερος διδάσκαλος οὐχὶ ἄγνωστος τοῖς ἀναγνώσταις τῆς Πανδώρας, ὁ ἐξ Ἀμοργοῦ Ἰμ. Ἰωαννίδης, διευκρινήσας ἰδίως τὰ τῆς στήλης μετὰ πολλῆς ἀκριβείας καὶ ὀρθότητος. Ἀλλὰ ταῦτα ἰδιωτικῆς πολλῆς δὲ καὶ ἀσθενοῦς ἐνεργείας προϊόντα, σπανίως λάμπουσιν ἐπὶ τὸν φιλολογικὸν ὀρίζοντα τῆς πόλεως τοῦ Κωνσταντινίου.

Ἐν τινὶ χαλίῳ παραδείγματος χάριν, κατὰ τὸ Βεφὰ Μειδάνι κειμένῳ, σώζεται μνημῖον τὸ ὁποῖον ἡ παράδοσις λέγει τάφον Κωνσταντινίου τοῦ τελευταίου. Ἦν τάφον τοῦτον ἐπισκέπτεται ὅς τις θέλει, καὶ ἐνίοτε ἱερεὺς ἑλλην ἔρχεται φέρων λιθαιωτῶν, καὶ ἀναγινώσκων τὸν τρισάγιον καθολογίαν τὴν μνήμην τοῦ ἱερομάρτυρος αυτοκράτορος.

Εἶναι ἄρα γε ἀληθὴς ἡ παράδοσις; Οἱ σύγχρονοι ἱστορικοὶ, ὁ Δούκας καὶ ὁ Φραντζῆς, βεβαιῶσι καὶ οἱ δύο ὅτι ἀνευρεθέντος τοῦ σώματος τοῦ Παλαιολόγου προσέταξεν ὁ κατακτητὴς τὴν μὲν κεφαλὴν ἀποκόψαντες νὰ ἀνασηλώσωσιν ἐν τῇ ἀδγουστειῶ ὑπὸς ἰδοῖσι πάντες ὅτι ἐπεσεν ὁ αυτοκράτωρ καὶ μετ' αὐτοῦ τῶν Ἑλλήνων τὸ κράτος, ἐκείνο δὲ νὰ κηδεύσῃ μετὰ βασιλείου πομπῆς. Πέθοντο ἄρα ὅτι ὁ Κωνσταντῖνος ἐτάφη ἐν τῇ βασιλευσούσῃ. Δὲν ἦτο τάχα δυνατόν οἱ ἰσχυρόντες τῶν ἐν τῇ πόλει ταύτῃ ὁμογενῶν ν' ἀποκτήσωσι, τιμῶντες οὕτω καὶ ἑαυτοὺς, τὸν τάφον τοῦτον, σήμερον ὅτε οἱ κρατοῦντες ἐγένοντο πολὺ ἀνεκτικότεροι ἢ ἄλλοτε, καὶ νὰ ἐπιδοθῶσιν εἰς ἐρεῦνας, αἵτινες ἤθελον πιθανὸν διαφωτίσει τὴν ἱστορίαν τῆς πολυδακρύτου ἐκείνης ἐποχῆς;

Τὸν τάφον τοῦτον ἐπισκεφθεὶς μετὰ πολλῆς κατανύξεως ἄμα δὲ καὶ ἐπιστάσις, δὲν εὖρον κατὰ πάντα ὁποῖον περιγράφει ὁ Μόρτμαν ἐν τῇ ἀξιολόγῳ αὐτοῦ συγγράμματι τῷ περὶ ἀλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ἀλλὰ πιθανώτατον νὰ ἠλλοιώθῃ ἔνεκα πυρκαϊᾶς. Ὁ Μόρτμαν λέγει τὰ ἐξῆς· « Ὁ τάφος αὐτοῦ ἐκ λίθου ἄνευ ἐπιγραφῆς κείται παρὰ τὸ Βεφὰ Μειδάνι καὶ τὸ τέμενος Βεφὰ, ἐν τῇ γωνίᾳ οἰκίας κατοικοῦμένης ὑπὸ ὑπόδηματοποιῶν, στυτοτόμων καὶ ἄλλων χειρωνακτῶν, ὑπὸ σκιάν ἰτέας περικυκλωμένης ὑπὸ κλάδων ἀγρίας ἀμπέλου καὶ ροδεῶν. Καὶ νῦν ἔτι ἀνάπτεται καθ' ἐσπέραν ἐπ' αὐτοῦ λόγος, οὐ τινος τὸ ἔλαιον χορηγεῖ ἡ κυβέρνησις » (**).

Ἰδοὺ δὲ ἡ ἐνεστῶσα αὐτοῦ κατάστασις. Καθὰ λέγει καὶ ὁ Μόρτμαν, κείται μὲν ἐν γωνίᾳ τὸ μνημῖον τοῦτο οὐχὶ ὅμως οἰκίας ἀλλὰ χαλίῳ ἢ ξενώνας πεπαλαιωμένου καὶ καταβρέοντος, ἐν ᾧ κατοικοῦσι

(*) Ὁ ἐν τῇ Μ. Ἐκκλησίᾳ δεσποτικὸς θρόνος κλ. Ἄθ. τόποις Νίκ. Φιλαδελφείως 1861.

(**) Ὅρα Πανδ. φυλ. 225, τῆς 1 Ἀπρ. 1859. σελ. 209.

πολλοί πένητες βυπαρότατοι. Ἐπ' αὐτοῦ δὲν φαίνονται λίθοι, ἀλλ' ἐκάστη μὲν τῶν τεσσάρων γωνιῶν διαγράφεται διὰ δύο ἢ τριῶν τεμαχίων συνήθους λίθου μελανοποῦ πλατέως περὶ τὸν ἕνα πόδα, τὸ δὲ μέσον καλύπτεται ὑπὸ ἀπλοῦ χρώματος. Ἐπὶ τῶν λίθων τῶν δύο γωνιῶν τῶν πρὸς δυσμὰς καὶ ἀνατολὰς φαίνεται ἐντομή, ἐν ᾗ προσηλαύται, ὡς σύνηθες εἰς τοὺς τουρκοὺς τάφους, στήλην καὶ ἡ μὲν μία σώζεται ἐτι καὶ νῦν ἀπεσπασμένη μὲν ἀπὸ τῆς ἐντομῆς ἀλλ' ἐστηρικμένη ἐπὶ τοῦ παρακειμένου τοίχου, ἡ δὲ ἄλλη, παραληφθεῖσα, ὡς εἶπεν ὁ ἀρμένιος φύλαξ, ὑπὸ γείτονός τινος Τούρκου ἐνετειχίσθη εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ. Περὶ τὸν τάφον δὲν φαίνονται οὔτε βοδέαι, οὔτε ἀγρία ἄμπελος, οὔτε ἰτέα, ἀλλὰ ταπεινὸν καὶ βικνὸν δένδρον πρὸ ἐνὸς ἔτους φυτεθὲν ἀντικατέστησε τὴν ἄλλοτε μὲν ὑπάρχουσαν ἀλλὰ ξηραυθεῖσαν, κατὰ τὸν φύλακα, ἰτέαν. Πρὸς τοῦτοίς ὁ φύλαξ μ' ἐβεβαίωσεν ὅτι ποτὲ λόγχος δὲν ἀνήκτετο ἐπὶ τοῦ τάφου.

Ἐνῶ δὲ ῥιγῶν καὶ ἔνθακρος εἶχον προσηλωμένα τὰ βλέμματα ἐπὶ τοῦ ταπεινοῦ ἐκείνου μνήματος, καὶ μοὶ ἐφάνιστο ὅτι ἀντήχουν πενθίμως εἰς τὰς ἀκοάς μου τὰ τελευταῖα τοῦ αὐτοκράτορος λέγοντα « οὐκ ἔστι τις τῶν χριστιανῶν τοῦ λαβεῖν τὴν κεφαλὴν μου ἀπ' ἐμοῦ, » ἰδοὺ τις προσελθὼν ἀπέτεινε ἑλληνηστὶ τὸν λόγον πρὸς ἐμὲ καὶ εἶπε μετὰ πλείστης συγκινήσεως — Ἰδὲ ποῦ κεῖται μέγας αὐτοκράτορ, ὁ αὐτοκράτορ ἡμῶν. Δὲν ὄ' ἀποθάνω πρὶν ἀσπασθῆ τὰ ἄγια του λείψανα. » Περὶ τοῦ ἀνθρώπου τούτου οὐδὲν τι πλέον πρέπει νὰ εἶπω ἐπὶ τοῦ παρόντος.

— Ἐλθετε, εἶπε μετὰ μικρῶν πρὸς τὸν νέον μου σύντροφον, τὸν Α. Ν. καὶ ἐμὲ, ἔλθετε νὰ ἰδῆτε καὶ δεῦτερον τάφον περιέργου.

Καὶ ὀδηγήσας ἡμᾶς εἰς ἄλλην γωνίαν ἐν τῷ αὐτῷ ξενῶνι, ἔδειξε τάφον ὑψηλὸν καὶ πλατὺν, περιεκλεισμένον ὑπὸ κιγκλιδίων σιδηρῶν, τῶν ὁποίων αἱ ἄνω ἄκραι κορυφούμεναι συνηνοῦντο.

— Ἐνταῦθα, εἶπεν ὁ ἄγνωστος, ἐτάφη ὁ φονεύσας τὸν Κωνσταντῖνον.

Κατὰ τοὺς ἱστορικοὺς, τῶν ὁποίων ἐμνημόνευσα τὰ ὀνόματα, δύο ἔχθροι προσέβηλον τὸν δυστήνον αὐτοκράτορα, ὁ μὲν πλήξας κατὰ πρόσωπον, ὁ δὲ ἀποκτείνας ἐν τῶν ὄπισθεν αὐτόν. Τούτου λοιπὸν ἔλεγον ὁ ἄγνωστος ὅτι ἦτο ὁ δεύτερος ἐκεῖνος τάφος. Ἐπειδὴ δὲ παρετήρησα ὅτι νέαι ἦσαν αἱ κιγκλίδες

— Χριστιανός τις, ἀπεκρίθη, ἐλθὼν ἐνταῦθα πρὸ τριῶν ἐτῶν καὶ ἐπιθυμῶν νὰ ἐπισκευάσῃ τὸν τάφον τοῦ αὐτοκράτορος, ἐνόμισεν ὅτι οὗ ἐπετύγγανεν ἐάν πρῶτον ἐπεσκευάζε τὸν τοῦ φονέως. Ἀλλὰ μύλις ἐτελείωσε τούτον καὶ συλληφθεὶς ὑπὸ τῆς ἀρχῆς ἐφυλλκίσθη· τί ἔγεινον ὁμοῦ μετὰ ταῦτα, ἀγνοῶ.

Ἐν τῇ αὐτοκρατορικῇ ἐκκλησίᾳ τῆς ἁγίας Εἰρή-

νης, τῇ σήμερον ὀπλοθήκη, σώζονται ἐγκωδέστατα πυροβόλα (τουφέκια) ἑλληνικὰς ἔχοντα ἐπιγραφάς, ἐν δὲ τῷ Τουρ-χικῷ κεῖνται οὐκ ὀλίγα κανόνια ποικίλης καὶ περιέργου κατασκευῆς, ἀνήκοντα πάσαι, ὡς φαίνεται ἐκ τῶν ἐπιγραφῶν καὶ τῶν ἐμβλημάτων, εἰς ἔνετους, Γερμανοὺς, Γενουησιοὺς κτλ. Ἐφ' ἐνὸς δὲ τούτων, τοῦ ἀρχαιοτέρου ἐξ ὅσων εἶδον, διότι ἔχει τὴν χρονολογίαν τοῦ 1493 ἔτους, ἀνέγνων τὴν ἐξῆς ἰταλικὴν δίστιχον

Guarda. l'ouxi. da. tutti. son. chiamati.
Chi. masettiera. avera. mal. prusato.
MCCCCXXXIII.

Ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα ἀνάγκη νὰ ἐξερευνηθῶσι τὸ ταχύτερον, διότι ἡμέρα τῇ ἡμέρᾳ ἐξαφανίζονται. Ὁμολογῶ μὲν ὅτι ὁ ἑλληνηστὴς προκόπτει ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ τὰ σκληρὰ πωλλοπλασιάζονται, καὶ ἔρανοι ὑπὲρ αὐτῶν γίνονται καὶ τὰ ἄρχαία ὀνόματα, Τερψιχόρη τε καὶ Ἐριφίλη καὶ Εὐρωδία καὶ Φιλομήλα, Φιλομήλα μάλιστα

Ἀεθίδος ἐν γλώσσῃ σῶμα γέγραπται ἔγραψα, ἐπικρατούσιν ἄλλ' ἢ ἐνέργειαν ὅλ' ἔργατα βεβαίως σκοπιωτέρα καὶ μεζῶν ὅ' ἀπέθωνεν ἢ κενὴ ὠφέλεια, ἐν ἅπασι κἄν τοῦ μνησῆ, γάρην συντηροῦντες καὶ γενικωτέρας παύσεως περὶ τῶν τῆς παιδείας, ἔπειτα πρὸς ὄραν κατακυραινόντες τὰς συνουσίας αἱ αἰῶνοι μουνηταλίδες, τὰ κοινὰ καὶ, αἱ ἄκρα, τὰ ταπεινὰ καὶ τὰ σελήμια.

(Ἐκτετατὸν ἀντίχρησι)

ΤΟ ΚΑΘΟΛΙΚΟΝ.

Αἱ παρατιθέμεναι εἰκόνας παριστάσι τὴν παλαιὰν τῶν Ἀθηναίων μητροπόλιν, παρ' ἣν ἔρχετο ὁ νεὸς καθεδρικός ναός. Τῆ ἐκκλησιᾶν τούτου κατὰ τὴν γνώσιν καὶ εἰς αὐτὴν τὴν ἐξῆς κείμεν διὰ τὴν κομψότητα καὶ τὴν καταγωγήν. Καὶ ὀνομάζεται μὲν συνήθως Καθολικὸν, ἀλλὰ τιμᾶται, νομιζόμεν, ἐπ' ἐνόμῳ τῆς Παναγίας τῆς ἐπικαλυμμένης Ὑοργατικῆς. Νεωστὶ δὲ περατωθεῖσας τῆς νέας μητροπόλεως, τὸ δημοτικὸν τῆς πρωτεύουσας συμφουλίου ἔκρινεν εὐλογον καὶ ἀνάθετο εἰς τὸν ἀρχιεπίσκοπον τὴν ἀνακαίνισιν τοῦ περιεκλεισμένου ναοῦ ἄλλου ναοῦ τῆς Ἀπτέρου Νίκης, ἐν τῇ βυζαντινῇ τέχνῃ διὰ τὴν μικρόσχημον κομψότητα.

Καὶ ἄλλοτε ἐγράφη ἐν τῇ Μανδύρᾳ περὶ τῶν ἐν Ἀθήναις βυζαντινῶν ἐκκλησιῶν (τῆμ. Γ'. φυλλ. 64. σελ. 126) ἀλλ' ἐν τῷ ἑσθρῷ ἐκείνῳ ἡ Μητροπολις ἦτο τὴ Καθολικὴν κατετάχθη μετὰ τῶν ἄλλων Θεοδώριον καὶ ἄλλων δέκα ἐκκλησιῶν ὡς κίσμα τῆς ἀτυχοῦς καὶ εὐπαιδεύτου αὐτοκρατορίας τῆς

Ἀθηναίας, Εὐδοκίας. Ἀλλ' ὡς ἐκ διαφορῶν ἐνδείξεων πιθανὸν γίνεται, ἡ ἐκκλησία αὕτη, καὶ μὲν ἐκτίσθη κατὰ τὸν βυζαντινὸν βυθμὸν, βυζαντινὸν δὲ βυθμὸν καθαρώτατον καὶ μετέχοντά πως καὶ ἀρχαίου ἑλληνικοῦ, ἀλλ' εἶναι κτίσμα φραγκικὸν τοῦ ΙΓ' αἰῶνος.

Κεῖται δὲ τὸ Καθολικὸν κατὰ μὲν τὸν Κύριον Α. Ραγκαβῆν ἔπου ἄλλοτε τὴ ΕΛΕΥΣΙΝΙΟΝ, περὶ τὸ ἔσχατον πέρασ τῆς ἀγορᾶς, διότι, ἡ μικρὰ Μητροπολις πολλὰ διατηρεῖ ἐντετειχισμένα Ἐλευσινικὰ ἀνάγλυφα (ἰδ. Πανθ. φυλλ. 274 σελ. 150) ὁ δὲ Γάλλος Σπὸν, οὐκ οἶδα πόθεν δρωόμενος, υποπτύει ὅτι εἰς τὴν θέσιν ταύτην ἔκειτο ὁ ναὸς τοῦ Ἡρακίτου, καὶ τοι, ὡς αὐτὸς λέγει, οὐδεμίαν ἐνδειξιν εὐρών, συμφωνεῖ δὲ πρὸς τοῦτον ὁ Guillet de Saint-Georges. Ὁ δὲ Κάνδλερ τίθει τὸ Ἐλευσίνιον παρὰ τὸν Ἰλισσὸν ἀλλ' οἱ μεταφρασταὶ αὐτοῦ (1806) Servois καὶ Barbier du Bocage πιστεύουσιν ὅτι τὸ ὑπὸ τοῦ Παισαυρίου ἀναφερόμενον Ἐλευσίνιον ἔκειτο ὑπὸ τὴν Ἀκρόπολιν καὶ κατὰ τὸ ἀνατολικὸν αὐτῆς πρόσωπον εἰς τὸ μέρος, μέχρις οὗ ἤρχετο ἡ ἱερὰ τῶν Παρθηναίων τριήρης ὡς ἐν τῇ ἐορτῇ ταύτῃ ἤρχετο περὶ τὴν Ἀκρόπολιν, ὡς διηγοῦνται ὁ Σουδάκ καὶ ὁ Φιλύστρατος καὶ ἄλλοι συγγραφεῖς. Καὶ κατὰ τοῦτο συμφωνεῖ πρὸς αὐτοὺς μάλλον ἡ γνώμη τοῦ Κ. Ραγκαβῆ.

Ὁ περιώνυμος Ἄγγλος Κάνδλερ (Chandler) περὶ τῆς πόλεως τῶν Ἀθηναίων γράφων λέγει πρὸς τοὺς ἄλλοις τὰ ἐπόμενα· « Πλὴν τῶν ἐτι σωζομένων ἀρχαιοτήτων, ὧν θέλομεν ἐκθέσει εἰς τὰ ἐπόμενα κεφάλαια τὰς λεπτομερείας καὶ τὴν ἱστορίαν, βλέπει ἐν τῇ πόλει ταύτῃ ὑπὲρ τὰς κρήνας, ἐν ταῖς ὁδοῖς, ἐπὶ τῶν τοίχων, ἐν ταῖς αἰαίαις καὶ ταῖς ἐκκλησίαις ἄπειρα τεμάχια, ἐν αἷς καὶ τινα γλυπτικῆς λείψανα μαρμαρίνου, ἀνήκοντα πιθανῶς εἰς γυμνάσιον τι ἢ θέατρον (*).

» Ἐξομεν ἐν τῷ Καθολικῷ, ἦτοι τῇ μητροπόλει, ἡλιακὸν ὠρολόγιον ἐφ' οὗ ὑπάρχει ἐγκεχαρμαγμένον τὸ ὄνομα τοῦ ποιήσαντος, καὶ πλησιέστατα ἐν τῇ ἀρχιεπισκοπικῇ οἰκίᾳ ἐπεδείχθη ἡμῖν ἀγγεῖον μαρμαρίνον περιεργότατον κτλ. »

Ὁ δὲ σικελὸς περιηγητῆς Σεβέριος Σαρδφάνης, κατὰ τὰ 1794 καὶ 1795 ἦτοι τριάνοντα μετὰ τὸν Κάνδλερ ἐστὶ περιηγησάμενος, ὡς διατείνεται τοῦλάχιστον, τὴν Ἑλλάδα, διότι ἠκούσαμεν πού λεγόμενον ὅτι οὐδέποτε ἐπάτησε τὰ ἑλληνικὰ χῶματα, λέγει τὰδε· « Ἡ μητροπολις εἶναι ἀξία πολλῶν μεζῶνος προσοχῆς τῶν ἄλλων ἰδιωτικῶν μνημείων, ὁμοιάζει

(*) Τοιαῦτά εἰσι τὰ ἐν τῷ περιόδῳ τῆς Ποικιλῆς στοᾶς, πρὸ ὧν ὁ Κ. Κουμανούδης λέγει· « Ἐν δύο θρόνοις συμφῶν λείψανον ἀναγνωρίζεται ἐν τῇ ἄδριανῆϊ στοᾶ, ἐφ' οὗ τὰ Ἱερῶς [Ἀπόλλωνος] Ζωστηρίου, τῆς αὐτῆς ὄν κατασκευῆς μετ' ὧν ἐν τῷ θεάτρῳ (τοῦ Διονύσου) θρόνος. »

δὲ μικρὰ στοᾶ. Οἱ ἐξωτερικοὶ τοῖχοι εἰσι κατάκεκαλυμμένοι ὑπὸ ἀναγλύφων καὶ ἐπιγραφῶν διεσπαρμένων τῆδε κάκεισε ἐν ταῖς ἄλλαις ἐκκλησίαις, περιγραφείσαις ἀπάσαις ὑπὸ τοῦ Σπὸν. Ἀλλ' ἀδύνατον νὰ ἐκφρασθῇ διὰ λόγων τὸ κάλλος τῶν γλυφῶν ἐνταῦθα ἀνὴρ ἀσπάζεται τὸ τελευταῖον τὴν γυναῖκα· φιλόσοφος σύνοφρος σκέπτεται ἐκεῖ περὶ τῆς δεινότητος πλημμελήματός τινος· ὁ Κικέρων καὶ ὁ Σικιπίων ἀπαντῶμενοι, τείνουσιν ἀλλήλοις τὴν δεξιάν· τέλος τὰ ζωδιακὰ σημεῖα μετὰ τῶν ἐμβλημάτων. Πόση ζωὴ εἰς πάσας τὰς κινήσεις! πόση φιλοκαλία εἰς τὴν σχεδιογραφίαν! πόση ἐμπειρία περὶ τὴν ἐργασίαν! Ἡ μαρμαρίνη ἔδρα ἦτις χρυσεύει ἐνίοτε εἰς τὸν ἐπίσκοπον εἶναι ἀπλή· ἀλλ' αὐτὸ τοῦτο ἀποδεικνύει ὅτι εἶναι ἀρχαιότερα τῆς ἄλλης, περὶ ἧς ἐφθμεν εἰπόντες. Τὸ ἡλιακὸν ἐκεῖνο ὠρολόγιον, ἔργον Φαῖδρου Ζωῖλου Παιανέως, ἔχει ἀλλόκοτον σχῆμα καὶ δὲν εἶναι ἴσως ἀνωφελεὲς τοῖς ἀστρονόμοις· ἔχει τοῦλάχιστον δυσχλίαν ἐτῶν ἡλιακῶν καὶ σχῆμα κενῆς σφαίρας ἐσακαμμένης ἐν τετραγώνῳ λίθῳ. Ἡ περιφέρεια, ἦτοι ἡ βάσις τοῦ ἡμισφαιρίου, εἶναι τοσοῦτον ἐπικλινῆς, ὥστε ἡ ἐπιφάνεια αὐτοῦ εἶναι παράλληλος πρὸς τὴν τοῦ Ἰσημερινοῦ. Αἱ γραμμαὶ διατηροῦνται καλῶς, καὶ τὸ περιεργότερον, σώζεται καὶ τὸ σημεῖον ἔπου ἦτο ὁ γνώμων. Οἱ Ἀθηναῖοι τὰ πάντα ἐπιλοῦν ἐντελέστατα κτλ. » (Ἐπιστολὴ ὅθι Voyage en Grèce, τόμος Β'.)

Καὶ ταῦτα μὲν οὕτως· ἀλλὰ τίς ἐστιν οὗτος ὁ Φαῖδρος Ζωῖλος ὁ τὸ ἡλιοτρόπιον τεχνουργήσας; Πρὸ τινῶν ἡμερῶν κατὰ τὰς ἐν τῷ διονυσιακῷ θεάτρῳ ἀνασκευὰς ἀνεκαλύφθη μάρμαρον φέρον τὴν ἐξῆς ἐπιγραφὴν

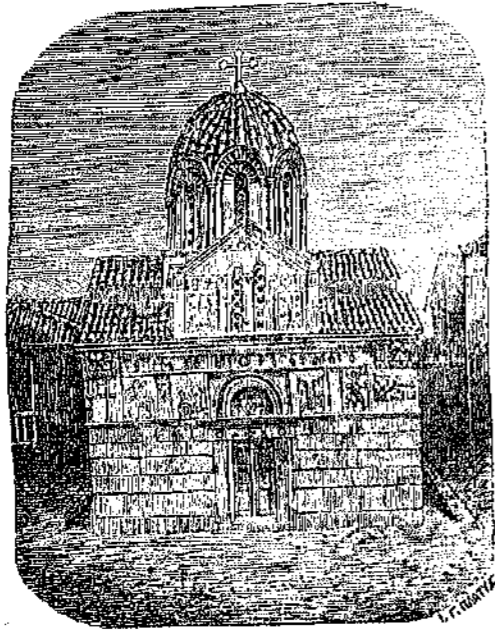
ΣΟΙ ΤΟΔΕ ΕΤΕΥΞΕ ΦΙΑΟΡΓΙΕ ΒΗΜΑ ΘΕΗΤΡΟΥ ΦΑΙΔΡΟΣ ΖΩΙΛΟΥ ΠΑΙΑΝΕΩΣ ΑΤΘΙΑΟΣ ΑΡΧΟΣ

Ἰδοὺ πάλιν τὸ αὐτὸ ὄνομα Φαῖδρος Ζωῖλος· ὁ Κ. Κουμανούδης ἐν σελίδι 461 τοῦ 5 τοῦχους τοῦ Γ' τόμου τοῦ Φιλολογοῦ λέγει περὶ τούτου τὰδε·

« Ὁ Φαῖδρος οὗτος περιφραστικῶς μὲν ὡς ἐν ἐμμέτρῳ λόγῳ, σαφῶς δὲ ἂν δὲν ἀπατῶμαι χαρακτηρίζεται ὡς ἐπώνυμος ἀρχῶν τῶν Ἀθηναίων καὶ ὡς τοιοῦτος εἶναι νέος· πιθανὸν δὲ νὰ μὴ ἦναι ἄλλος ἀνθρώπος ὁ ἐπὶ ἡλιακοῦ τινος ὠρολόγιου ἐξ Ἀθηνῶν ὑπὸ τοῦ λόρδου Ἑλλῆγι ἀπαχθέντος ἀναγνωσθεῖς ποτὲ οὕτω· Φαῖδρος Ζωῖλου Παιανέως ἐποίησεν. Ἰδε C. I. Gr. ἀρ. 152. » Δὲν λέγει ὁμοῦ ὁ Κ. Κουμανούδης πού τῶν Ἀθηναίων ὑπῆρχε τὸ ἡλιακὸν τοῦτο ὠρολόγιον. Ἡμεῖς δὲ πειθόμεθα ὅτι ὁ τούδε βῆμα θεήτρον Φαῖδρος Ζωῖλου εἶναι αὐτὸς ὁ Παιανέως ὁ τὸ ἡλιοτρόπιον ποιήσας.

Ὁ δὲ Σπὸν, ὃν ἀναφέρει ὁ Σικελὸς, λέγει τὰ ἐξῆς· (τόμος Β', βιβλ. ε.) « Ἡ ἐκκλησία, ἣν ἔχουσι τὴν σήμερον μητροπόλιν οἱ Ἕλληνες, κεῖται μικρὸν κατω-

τέρω καλείται δὲ ὑπ' αὐτῶν *Καθολικῶν*. εἶναι πιθανόν ὅτι ὁ Ναός τοῦ Ἱεραίου ἐκείτο εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν. Ἄλλ' ὅμως οὐτε θεμέλια εὑρομεν, οὐτε τείχη ἀρχαῖα δυνάμενα νὰ παράσχωσιν ἡμῖν ἐνδείξιν τινα, ὡς οὐδ' ἐν τῇ γειτνιάζοντι τουρκικῇ τεμένει λέγουσι Νάον τῆς Οὐρανίας Ἀφροδίτης. Ἡ ἐκκλησία αὕτη οὐ κακῶς ἐστὶ κεκοσμημένη καὶ ἦτε ζωγραφία αὐτῆς καὶ ἡ ἐπὶ ξύλου γλυφὴ ἐγένετο ἐν Ἰνετία. Ἰπὲρ τὴ καταπέτασμα τοῦ χοροῦ ὑπάρχουσι τέσσαρες πελαργοὶ ἐκ χρυσοῦ ξύλου, στηθόντες ἴσως ἐκεῖ ὡς κόσμημα καὶ σύμβολον τῆς εὐσεβείας καὶ τῆς ἀγρυπνίας τῶν ἐπισκόπων καὶ ποιμένων τῶν ἐπαγρυπνούντων εἰς τὴν διοίκησιν τῶν ἰδίων ἐκκλησιῶν διότι ἕλλως εἶναι γνωστὸν ὅτι δὲν παραδέχονται ἀναγλύφους εἰκόνας πρὸς λατρείαν.»

Καθολικῶν. — Δυτικὴ πρόσοψις.

Μανθάνομεν δὲ καὶ τοῦτο ὅτι πρὸ τῆς ἐκκλησίας αὐτῆς « τὸ ἐν τῇ αὐτῇ τῆς ἀγορᾶς (ἢ Βαζαρ) δρόμῳ τέμενος ἦν ἕλλησι μητροπολιτικῇ τῶν Ἑλλήνων ἐκκλησία, ἀλλ' ἀνεκκίνησθη ἐντελῶς καὶ οὐδὲν ἀρχαῖον οὐδὲ λαμπρὸν ἔχει κτλ. »

Καὶ ταῦτα μὲν λέγει περὶ τοῦ Καθολικοῦ. Ἀλλὰ τοῦ δὲ « Ἐθαυμάσαμεν πρὸ πάντων, λέγει, τὴν ἐκκλησίαν Παναγίας Γοργοπέκου σχεδὸν ἐντελῶς πλήρη γυψῶν, ζωοφόρων, ἀναγλύφων καὶ ἐπιγραφῶν ἀρχαίων ὑπάρχει δὲ ἐν τῇ αὐτῇ ἡλιακὸν ὠρολόγιον ἐκ κεκοιλωμένου μαρμάρου εἰς σχῆμα ἡμισελήνου, ἔργον ἀρχαίου Ἑλλήνου, οὗ τὸ ὄνομα γέγραπται ἐν τῇ γωνίᾳ Φεῖδρος Ζωῆλου Παιωνίου. Εἶδομεν ἐπίσης ἐπιγραφὰς ἐν ἰδιωτικαῖς οἰκίαις κτλ. » Εἰς δὲ τὸν περιέχοντα τὰς ἐπιγραφὰς τόμον ἀντιγράφει τὰς ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ταύτῃ τῆς Παναγίας εὐρισκόμενας, καὶ καταχωρίζομεν ἀπαρραλλάκτους.

Μάρκος Τόλλιος
 Ἀπαμὸς τῆς Βιθυνίας
 Ἀθηναῖος Κορινθίος
 Σμυρναῖος μόνος καὶ
 Πρῶτος τῶν ἀπ' αἰῶνος
 πνευμάτων νεκρῶν κατὰ
 τὸ ἐξῆς Πανελλήνια Ὁ
 Δόμνεια Ἰσθμια Ἀδριανῶν
 Ῥώμη . . .
 Ὁλίμ. δις Νίμη
 πια
 Ἀθην. δις Ἰσθμ
 γίαν Ἀθην. Ἀθην.
 Πόλιον
 Σμύρνη
 δις

ταῦτα . . .
 κοινῶν
 Δαίνας
 Ἰερεῖς

 ἐνταῦθα δὲ θεματικῶς καὶ
 ταλασπείων ἀγῶνας ἔχοντες
 κοινὰ πέντε ἔτε . . . τὰ δ
 τῶν τριῶν καὶ δύο μὴ
 τῶν τριῶν
 Μάρκος Τόλλιος Ἐστρατο
 ἐπὶ . . . Ἀδριανῶν . . .
 τέτων ἔδωκε Κ. Μενελάου

Α Α Α Η .
 Ἡρακλεῶν Ἡρακλεῶν
 Κηφισιῶν
 Διοφάνθου Ἰαγέρου Μογ
 ρωνοῦσιου Θεοφάνη.

Α Α Α Η .
 Φαῖδρος Ζωῆλου
 Παιωνίου ἐπίου

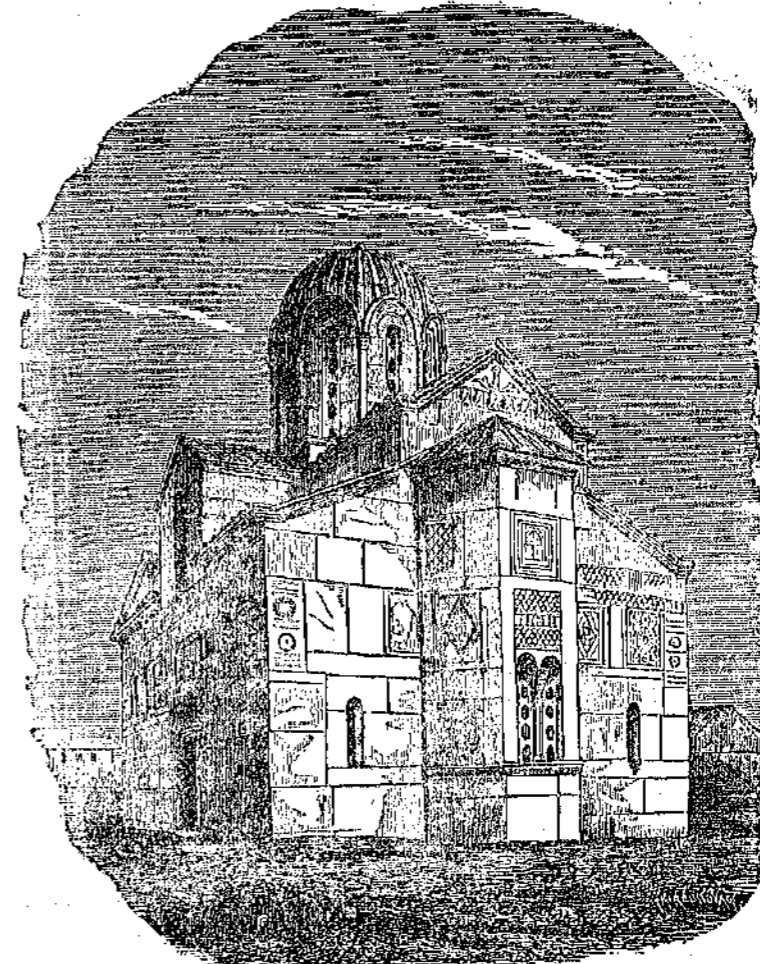
Α Α Α Η .
 ΦΑ ΠΑΡΑΜΟΝΟΣ ΑΙΔΙΛΑΒΗ
 ΔΙΑΝΟΣ
 ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ ΦΑΓΕΥΣΕΙΣΙΑΣ
 ΕΞΟΥΝΙΩΝ

Α Α Α Η .
 Ὁλιμπιάς Σωσιγέου ἐκ
 Φολισίων.

Α Α Α Η .
 . . . γουε χαρίστω Ἀρίστου
 ρος ἐξ Ἀθηναίων

Α Α Α Η .
 Ἐρεχθεὺς ἀνδρῶν ἐπίχα
 Ἐρεχθέλης Μένιτος Ἀναγν
 ράσιος ἐχορήγει.
 Ἀρατο[ς . . . ην [λεε]
 Νικόμαχος [ἤρχης]
 Α Α Α Η .
 . . . μ ἐφ' ἡμεῖς
 εὐθιμί π
 Θεβαῖος

l'Etat présent de la Villo d' Athènes, etc. 1674 (σελ 191) « Ἡ μεῖζων ὄσων εἶδον ἐκεῖ εἶναι ἡ καλουμένη Καθολικῶν, ἦτοι ἡ μητρόπολις, ἐν ἣ ὁ Ἕλληνας ἀρχιεπίσκοπος ἔχει τὸν Ὄρθον. Εἶδον ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ταύτῃ δύο μεγάλους πελαργοὺς ἐκ κεχρυσωμένου ξύλου κτλ. » (σελ. 220) « Ὁ ναὸς τοῦ Ἱεραίου τανῶν Καθολικῶν καλούμενος καὶ ὡς ἀρχιεπισκοπικὸς τῶν Ἀθηναίων ναός. » (Guillet de Saint-Georges περὶ τὴν αὐτὴν ἐποχὴν.)
 Εἶπομεν ἔνω ὅτι τὸ Καθολικὸν εἶναι μεσαιωνικὸν

Καθολικῶν. — Ανατολικὴ πρόσοψις.

Ὁ Σπὸν λοιπὸν δύο ἐκκλησίας ἀναφέρει τὸ Καθολικὸν καὶ τὴν Παναγίαν Γοργοπέκου καὶ τὰς ἐπιγραφὰς μετὰ τῶν ἀναγλύφων καὶ τοῦ ἡλιοτροπίου εἶδεν ἐν ταύτῃ ὁ δὲ Σφόδρας εἶδεν ἐπιγραφὰς, ἀναγλυφα καὶ τὸ αὐτὸ ὠρολόγιον ἐν τῷ Καθολικῷ. Μὴ ἀρά γε τὸ Καθολικὸν καὶ ἡ Παναγία Γοργοπέκου ὡς μία καὶ ἡ αὐτὴ ἐκκλησία;

Ὁ δὲ Laborde ἀναφέρει τὰ ἐξῆς τεμάχια (1698) « Τὸ καθολικὸν μεσαιωνικὸν κτίριον παραδόξως συγκείμενον ἐκ τεμαχίων γλυπτικῆς πάντων τῶν καιρῶν ἀτέχνως μὲν διατεθειμένων, ἀλλ' οὐκ ἀφιλοκάλως καὶ οὕτως ὥστε τέρπουσι. » Ἐκ δὲ τοῦ Bulletin de

κτίσμα τῆς φραγκικῆς δυναστείας, ἰδοὺ δὲ ποῦ στηρίζομεθα.

Πρῶτον δ' ἐσχάτως τὴν ἑλληνικὴν ἱστορίαν, ἀπὸ τῆς βυζαντινῆς κατακτῆσεως μέχρι τῆς ἀλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἐκδοὺς καλῶς καγαθὸς φιλέλληνας Κ. Brunet de Presle λέγει ἐν σελίδι 99η. « Ἐκδίδομεν ὡσαύτως ἕψιν ἐκκλησίας τινος τῶν Ἀθηναίων καλουμένης Καθολικῶν, ἐν μέρει δι' ἀρχαίων λειψάνων ἐκτισμένης καὶ γεγλυμμένα φερούσης ἐπὶ τῶν τοίχων τὰ οἰκόσημα τῶν γάλλων ἡγεμόνων τῶν Ἀθηναίων καὶ τῆς Πελοποννήσου, ἐφ' ὧν δυναστευόντων φαίνεται κτισθεῖσα κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ δεκά-

του τρίτου αιώνας. Ο κεντρικός θόλος των βυζαντινών εκκλησιών και το λατινικού σταυρού σχήμα της εκκλησίας συνάδουσι κάλλιστα, και εν ταύτῃ ἡ καθαρότης καὶ ἡ ἀπλότης; τῶν ἀρχιτεκτονικῶν γραμμῶν διεγείρουσι τὴν σκέψιν ὅτι ὁ ἀγνωστος ἀρχιτέκτων τῆς ἀνατολικῆς λατινικῆς ταύτης εκκλησίας ἐνεπνεύσθη ὑπὸ τῆς θεᾶς τῶν ἑλληνικῶν μνημείων.»

Ὁ δὲ ἀρχιτέκτων Couchaud λέγει τὰδε περὶ τῆς παλαιᾶς μητροπόλεως τῶν Ἀθηνῶν καὶ ἐκδίδωσιν ἐν τέλει τὴν εἰκόνα, πιστὸν ὁμοίωμα τοῦ παρὰ τὴν νέαν μητρόπολιν ἀνακαινιζομένου εκκλησιδίου.

« Πρώτην ἐκκλησίαν κατατάττομεν χρονολογικῶς καὶ ἱεραρχικῶς τὴν παλαιὰν μητρόπολιν, τὴν σήμερον (1842) εἰς βιβλιοθήκην δημοσίαν μετασηματισθεῖσαν. Ἐκ τῆς κατασκευῆς αὐτῆς ἐκ λευκοῦ μαρμάρου, συγκειμένης ἐν μέρει ἐξ ἀρχαίων τεμαχίων, ἐκ τοῦ τετραγώνου σχεδίου καὶ τῆς ἔτι καὶ νῦν τὸν τύπον τῶν βασιλικῶν διατηρούσης προσόψεως, εἰκόζομεν ἔτι ἰθμηλιώδη περὶ τὸν ἕκτον αἰῶνα. Τὰ φράγματα τῶν παραθύρων εἰσι μαρμάρια καὶ διατετραγμένα διὰ κυκλοτερῶν ὀπῶν πρὸς ἔνθεσιν ὕλων. Τὸ ἔνθεον, εἰς ὃ φθάνει τις διὰ τοῦ νόρθου, φωτίζεται ὑπὸ στενῶν ἀνοιγμάτων ἐπὶ τῶν πλαγίων προσόψεων κειμένων καὶ παρέχει εἰσέτι εἰς τὰ βλέμματα ἔχνη τοιχογραφιῶν διχρόων, κίτρινων καὶ αἰθαλωτῶν. Ἡ ἐκκλησία αὕτη, ὡς καὶ πᾶσαι περὶ ἃν θέλομεν ὁμιλήσει ἐνταῦθα, εἶναι ἐστραμμένη πρὸς τὴν πυξίδος σημεῖον, ὥστε ὁ ἱερεὺς ἱστάμενος παρὰ τὴν ἁγίαν τράπεζαν βλέπει τὴν ἀνατολήν· διὰ τοῦτο ὑπάρχει πάντοτε ἐπὶ τῶν ἀψίδων στενὸν παράθυρον, μικρὸν ὑπὲρ τὸ ἔδαρον· ὑψόμενον, πρὸς εὐκόλυνσιν τῆς θεᾶς (τῆς ἀνατολῆς). Ἡ πρὸς ἀνατολὰς αὕτη τροπὴ, ὡς φαίνεται, εἶναι τὸ ἐντελὲς ἀντίθετον τῶν ἐθνικῶν ναῶν (Choix d' Eglises Byzantines en Grèce). »

Δὲν ἔχομεν πρόχειρον τὴν περιήγησιν τοῦ Buchon κατὰ τὴν Πελοπόννησον, τὴν Στερεάν, τὰς Κικλῆδας καὶ τὰς Ἰονίους νήσους· ἀλλ' ἐν τῷ ἄτλαντι αὐτοῦ ὑπάρχει τὸ σχέδιον τῆς δυτικῆς ἀπόψεως τοῦ Καθολικοῦ, περὶ οὗ ὁ Buchon λέγει ὅτι ἐκτίσθη ἐπὶ Γοδοφρείδου τοῦ Β'. Βιλλαρδουίνου (1223) δι' ἀρχαίων τεμαχίων, φερόντων γαγγλυμμένα τινὰ οἰκίστημα φραγκικῶν οἰκογενειῶν καὶ ἄλλα ἀνάγλυφα ἔξωθεν προσκολλημένα.

Καὶ τῷ ὄντι τὰ ἐντεῖχια φραγκικὰ σύμβολα ἀποδεικνύουσι τὴν φραγκικὴν τῆς εκκλησίας καταγωγὴν, ἀποκρουομένης οὕτω τῆς γνώμης τοῦ Couchaud.

ΟΝΟΣ ΚΑΙ ΡΥΑΚΙΟΝ

Κωμωδία εἰς μίαν πράξιν.

Ἡρόσωπα.

ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ ΠΡΕΥΑΝ. ΒΑΡΩΝΟΣ ΟΥΑΑΒΡΥΧ, ΚΟΜΗΣΣΑ. ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ, ἐξαδέλφη αὐτῆς.

Ἡ σκηνὴ ἐν Παρισίοις. — Ἀθήουσα.

(Τέλος. Τὸ φιλολόγ. 296 καὶ 296.)

ΣΚΗΝΗ ΙΒ'.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ, μόνη· ἔπειτα ἔρχεται ὁ ΠΡΕΥΑΝ.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Φεύγει μὲ τὰ σωστά του, ὡς ἂν μακρὸς. Τελείωσε βαρδόνε! ἴσως εἰς ἀξιολύπητος. . . Ἀλλὰ παρὰ πολὺ κομικὴ ἦτον ἡ ἀπελευθέρωσις σου. . . καὶ αἱ προτάσεις ἐκεῖναι. . . Ἄ! εἶναι ἀπίστευτον! . . .

ΠΡΕΥΑΝ, καθ' ἑαυτὸν.

Ἴδου λοιπὸν ἡ μικρὰ ἀπειθή, ἡ ὁποία τολμᾷ νὰ διατάξῃ, καθὼς λέγουσιν. Ἔναι πολὺ εὐθιμὸς, μὲ φάνεται. . . Τὴν διάβηλον! Ὁ δὲ ὁμιλήτης ἀρραβάνος καὶ αὐτῆς (Μεγαλοφώνως) Τὴν εἶναι λοιπὸν; τί πράξει; εἴθε εἰς μεγάλην εὐθυμίαν, κυρία. . . Μαργαρίτα, διὰ νὰ γελάσῃτε ἀλομύνη.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

« Λιὰ νὰ γελάσῃτε. . . » Πάλιν εἰδικαὶ σὰς ἡρᾶσαι. Πότε θὰ μάθῃτε τὴν γραμματικὴν; . . .

ΠΡΕΥΑΝ.

Δὲν εἰξέφρω' ἀλλὰ σὰς, κυρία Μαργιῶ, κατὰ τὴν καθαρῆουσαν γλῶσσαν, διὰ τί γελάτε;

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Μὲ εἶναι ἀδύνατον νὰ θυμώσω διότι μὲ μένει ἀκόμη πολλὴ ἔρεξις νὰ γελάσω. Ὁ κύριος ὁμιλήτης ὁ ὁποῖος πρὸ ἐλίγῳ ἀνομήρησε. . .

ΠΡΕΥΑΝ.

Τὴν λοιπὸν;

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Μ' ἔδειξε γράμμα. . .

ΠΡΕΥΑΝ.

Γράμμα; . . .

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Μὲ τὴν ὑπογραφήν σας. . . ἐνοεῖται, ἀποπότητον. . . γράμμα πρὸς τὴν ἐξαδέλφην μου. . .

ΠΡΕΥΑΝ.

Λοιπὸν; . . . (Καθ' ἑαυτὸν.) Ἄς ἰδῶμεν' (Μεγαλοφώνως.) Δὲν καταλαμβάνω τί ἐνοεῖτε.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Προσποιεῖσθε τώρα ὅτι δὲν εἰξέφρωτε τίποτε! . . . Ἐκάματε ἄσχημα νὰ μὴ μὲ προειδοποιήσετε, ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον εἶναι γελοιωδέστερον τὸ παίγνιδι σας ἐπέτυχε. . . ἐντελῶς. . . εἶναι σκληρόν. . . ἀλλὰ ἐνοῶ. . . φαντασθῆτε ὅτι εἶναι. . . ἔξω φρενῶν!

ΠΡΕΥΑΝ.

Ἀλήθεια;

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Μάλιστα, σὰς ζητεῖ. . . ἴ! πρέπει ἀφεόκτως νὰ τὸν δώσετε λόγον! . . .

ΠΡΕΥΑΝ.

Ἐτελείωσε;

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Πᾶ! ἔχει καὶ ἄλλο' κατ' αὐτὸν εἶσθε ὁ ἀτιμότετος; τῶν μαρκησιῶν καὶ ἡ ὥραία μου ἐξαδέλφη ἡ ἀπιστοτάτη τῶν κομησσῶν! Ἀφίνει ἔλα, μὰς ἐγκαταλείπει. . . θέλει νὰ σὰς σκοτώσῃ καὶ νὰ μὲ στεφανώσῃ.

ΠΡΕΥΑΝ.

Νὰ σὰς στεφανώσῃ. . . αὐτός;

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Μάλιστα, κύριε.

ΠΡΕΥΑΝ.

Πρέπει νὰ ἦναι πολὺ θυμωμένος! . . . Καὶ τί ἀπεκρίθητε εἰς τοῦτο;

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Ἐγέλασα μόνον. . . δὲν εἴμποροῦσα πλέον νὰ βαστάξω.

ΠΡΕΥΑΝ.

Δὲν βλέπω ἐδῶ τίποτε τῶσφ γελοῖον.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Τί λέγετε;

ΠΡΕΥΑΝ.

Λυποῦμαι ὅτι σὰς ἔδειξεν ἐκεῖνο τὸ γράμμα. Ἀλλ' ἀφ' οὗ ἔλα ἀνεκαλύφθησαν. . . ἀφ' οὗ τὸ κακὸν ἔγινε. . .

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Πῶς;

ΠΡΕΥΑΝ.

Ἄς μὲ σκοτώσῃ ἂν εἴμπορῃ καὶ ἄς σὰς νυμφευθῇ ἂν θέλῃ.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Ἄ! αὕτη εἶναι ἡ γνώμη σας;

ΠΡΕΥΑΝ.

Τί θέλετε, ἐάν ἀγαπῶ τὴν ἐξαδέλφην σας δὲν εἶναι σφάλμα μου' τὸ εἶχα κρυφόν. Δὲν μὲ ἀγαπάτε. . .

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Καὶ σὰς;

ΠΡΕΥΑΝ.

Ἐγώ, αὕτη εἶναι εἰδική μου ὑπόθεσις. Λυποῦμαι, λυποῦμαι πολὺ.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Δὲν μὲ λέγετε, σοβαρῶς ὁμιλεῖτε, ἢ ἐξακολουθεῖτε τὸ κακὸν σας παίγνιδι;

ΠΡΕΥΑΝ.

Τὸ ἐξακολουθῶ. . . σοβαρῶς.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Ἀγαπάτε τὴν ἐξαδέλφην μου;

ΠΡΕΥΑΝ.

Μάλιστα ἐξ ὅλης καρδίας.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Θέλετε νὰ τὴν νυμφευθῆτε;

ΠΡΕΥΑΝ.

Διατί ὄχι;

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Λοιπὸν, κύριε, λυποῦμαι ὅτι σὰς τὸ λέγω, ἀλλὰ.

ΠΡΕΥΑΝ.

Τί πρᾶγμα;

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Δὲν πιστεύω τίποτε ἀπὸ αὐτά.

ΠΡΕΥΑΝ.

Δὲν πιστεύετε τίποτε;

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Ὄχι, δὲν εἶσθε τόσο θηριώδης ὡσφ λέγετε.

ΠΡΕΥΑΝ.

Θαυμάζω πόσον τὰ μικρὰ κοράσια. . .

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Κύριε!

ΠΡΕΥΑΝ.

Πόσον αἱ νέαι, θέλω νὰ εἰπῶ, εἶναι πάντοτε βέβαιαι περὶ ἡμῶν. Τὴν ἀληθεία πολὺ πλέον βέβαιαι παρὰ διὰ τὸν ἑαυτὸν των.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Πλέον βέβαιαι παρὰ διὰ τὸν ἑαυτὸν των;

ΠΡΕΥΑΝ.

Βεβηότατα. Ἄν τὰς ἀκούσῃ τις τὰς ἐκλαμβάνῃ ὡς θαύματα ἐξυδερκίας, καὶ ἂν ταῖς εἴπῃ τρεῖς λέξεις εὐγενικᾶς εὐθὺς χάνουν τὸν νοῦν των.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Ἄν ὁ σκοπὸς σας ἦναι νὰ μὲ βάλῃτε εἰς ἀνυπομνησίαν, τὸ καταρθώσετε.

ΠΡΕΥΑΝ.

Θὰ ἐλυπόμην πολὺ διὰ τοῦτο, κυρία, καὶ φοβόμηνος μήπως συμβῇ, φεύγω.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Μήπως ἀράγε ὁμιλῇ σοβαρᾶ; (Μεγαλοφώνως.) Κύριε Πρευάν!

ΠΡΕΥΑΝ.

Κυρία;

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Σοβαρῶς, νυμφεύσατε. . . τὴν ἐξαδέλφην μου;

ΠΡΕΥΑΝ.
Μάλιστα, Κυρία.
ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.
Και νομίζετε ότι με μέλει;
ΠΡΕΥΑΝ.
Δεν λέγω ότι σας μέλει.
ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.
Αδιαφορώ όλος διόλου.
ΠΡΕΥΑΝ.
Δεν άμφοβάλλω.
ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.
Όχι, ένομίζετε ότι ή είδησις αύτη θα με κατε-
λίπει.
ΠΡΕΥΑΝ.
Όχι διόλου.
ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.
Ότι θα σας έμειφόμην.
ΠΡΕΥΑΝ.
Δεν το ένομίζα.
ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.
Ότι θα σας έπόθουν . . . ότι θα έλυπούμην . . .
(Σχεδόν κλαίουσα). Ότι θα έκλαια ίσως . . .
ΠΡΕΥΑΝ.
Θεέ μου! . . . (Μεγαλοφώνως.) Μαργαρίτα . . .
ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.
Δεν έχει πλέον ούτε Μαργαρίτα, ούτε Μαριγώ . . .
Ναι, το έπιστεύετε . . . το ήλπίζετε. (Ό Προσάν θέλει
να λάβη την χερά της, αύτη δε την αποσύρει αποτόμως.)
Όχι, δεν θα σας είπω τίποτε, δεν θα σας μεμφθώ
διόλου, αλλά είναι άισχρόν!

ΠΡΕΥΑΝ.
Κυρία . . .
ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.
Είναι άτιμον! Η ψείδεσθε αύτην την στιγμήν, ή
μ' άπατήσετε πάντοτε. Λέγετε ότι δεν σας άγαπώ.
Πού το είζύρετε; Σας εύρισκω νόστιμον να τολ-
μάτε να αποφασίσετε περί τούτου.
ΠΡΕΥΑΝ.
Ακούσατέ με.
ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.
Δεν ακούω τίποτε. Άλλ' αν μένη εις την ψυ-
χήν σας ίχνος τιμιότητος, θα μετανοήσετε περισ-
σότερον, από έμέ· διότι μάθετε ότι μ' έκρίνετε
κάκιστα, ότι ήπατήθητε ανεπιτηδείως νομίζον-
τες με άδιάφορον, ότι πολλού γε και δαί είμαι ά-
διάφορος και ότι . . .

ΣΚΗΝΗ ΙΓ΄.
ΟΙ ΑΥΤΟΙ, Η ΚΟΜΗΣΣΑ.
Η ΚΟΜΗΣΣΑ, έχουσα εις την χερα γράμμα.
Εδώ είσθε, Κύριε Προσάν; Και βλέπω την Μαρ-
γαρίταν εις μεγάλην συγκίνησιν.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.
Εγώ, εξεδέλην, διόλου, διόλου.
Η ΚΟΜΗΣΣΑ.
Πάλιν κάμνια νέα πανουργία, κάμνια νέα δοκιμή
της κεφαλής σας; Ω! έπιτυγχάνουν θαυμάσια! . . .
Ιδέτε τώρα έλαβα αυτό το γράμμα.
ΠΡΕΥΑΝ, αναγινώσκων.
« Δεν ήτο ανάγκη, κυρία, να κοπιάσητε προσποι-
ουμένη προς έμέ. Δεν θέλετε με ίδωι πλέον έφ' ό-
ρου ζωής και ούδέποτε θα γίνω αίτιος να δυσσε-
στηθώτε . . . »

Η ΚΟΜΗΣΣΑ.
Ποίαν γνώμην έχετε περί αυτού;
ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.
Τί τρέχει λοιπόν;
Η ΚΟΜΗΣΣΑ.
Θα το μάθης' λοιπόν Κύριε;
ΠΡΕΥΑΝ.
Λοιπόν, κυρία, το εύρισκω τέλειον. « Ούδέποτε
θα γίνω αίτιος να δυσσεστηθώτε . . . » Είμαι όλος
διόλου τίμιον και μετριοπαθές.

Η ΚΟΜΗΣΣΑ.
Τη άληθεία! το κρίον σας αίμα με άρέσει πολύ.
Έχετε πάλιν επί του θέματος αυτού κάμνιαν θεω-
ρίαν έτοιμόν; Πλέπετε ότι ο Κύριος Ουαλθρόν επί-
στευσε δυστυχώς εύκολώτατα το πλαστόν σας γράμ-
μα, και χάρις εις τας λαμπράς πανουργίας σας, έ-
πως τας όνομάζετε, χάνω όχι μόνον τόν έρωτά του,
άλλά και την ύπόληψιν του μόνου ανθρώπου τόν έ-
πίστον άγαπώ.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ, προς τόν Προσάν.
Πώς, κύριε, με άπατήσετε πρό ελίγου; Τίποτε
δεν ήτο άληθινόν; με έπαίζετε ώσαν μωρόν παιδί;
. . . Ά! είναι παρά πολύ!

ΠΡΕΥΑΝ.
Μάλιστα, μάλιστα, παρά πολύ! αλλά ώμολο-
γήσετε . . .

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.
Δεν το είπα.
ΠΡΕΥΑΝ.
Όχι, άλλ' εγώ το ήκουσα. (Προς την κόμησσαν).
Κυρία, ή κυρία Μαργαρίτα και εγώ εξηγήθημεν τέ-
λος πάντων και είμεθα έντελώς συμφωνοί.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.
Όλιγώτερον παρά ποτε. Ημην πρό ελίγου ως ο
βαρύνος· τώρα είμαι ως ή εξεδέλην μου. Ποτέ δεν
θα σας συγχωρήσω.

ΠΡΕΥΑΝ.
Θα με συγχωρήσετε εύκολώτερον παρ' όσον λέγετε.
Η ΚΟΜΗΣΣΑ.
Δεν είναι πλέον καιρός παιγνιδίων, κύριε Προσάν.

περιμένω να διορθώσετε το κακόν άφ' ου σεις είσθε
ο αίτιος αυτού.

ΠΡΕΥΑΝ.
Βεβαιότατα, κυρία, βεβαιότατα. Άλλά τί πρέπει
να κάμω, παρακαλώ;

Η ΚΟΜΗΣΣΑ.
Και έρωτάτε; Ο Κ. Ουαλθρόν έχει το δικαίωμα
να με κατηγορή ως άπιστον· πρέπει λοιπόν κυρίως
να τόν εκβάλετε από την άπάτην.

ΠΡΕΥΑΝ.
Μάλιστα, κυρία.
ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.
Άλλά, εύθύς.

ΠΡΕΥΑΝ.
Μάλιστα, κυρία.
Η ΚΟΜΗΣΣΑ.
Πρέπει να είπητε έλλην την άλήθειαν και άς ένο-
χοποιηθώ.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.
Μάλιστα, και άς ένοχοποιηθώμεν.
ΠΡΕΥΑΝ.
Πολύ καλά, θα σας ένοχοποιήσω.
Η ΚΟΜΗΣΣΑ.

Παρατηρήσετε, κύριε, παρατηρήσετε εις ποίους
κινδύνους με έβρίψε ή ελαφρότης σας! Και αν δεν
με εύρη ένοχον τί θα σκέπτεται περί έμού ο Κ.
Ουαλθρόν; Είς τί σφάλμα μ' έβρίψατε! βεβαίως
πταίει και ή αδυναμία μου διότι ήτο πολύ μεγάλη
και είναι άσυγχώρητος· αλλά χωρίς τας κακώς συμ-
βουλάς σας, ο θεός μάρτυς μου, το ψεύμα δε θα με
ήχητο εις τόν νούν.

ΠΡΕΥΑΝ.
Είμαι έντελώς πεπεισμένος περί τούτου.
ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Ιδέτε, κύριε, τί γίνεται όταν λέγη τις ψεύματα!
ΠΡΕΥΑΝ.
Έντρέπομαι, μή με αφανίζετε.
Η ΚΟΜΗΣΣΑ.

Λοιπόν, κύριε, τί περιμένετε;
ΠΡΕΥΑΝ.
Διά να κάμω τί, κυρία μου;
Η ΚΟΜΗΣΣΑ.

Πώς! δεν το άπερασάσαμεν; Να υπάγετε εις του
Κ. Ουαλθρόν.
ΠΡΕΥΑΝ

Είναι περιττόν, δεν θα τόν εύρω.
Η ΚΟΜΗΣΣΑ.
Διά ποίον λόγον;
ΠΡΕΥΑΝ.

Διότι θα έλθω όσον ούπω.
Η ΚΟΜΗΣΣΑ.
Έπρελλάθητε; και δεν είδετε το γράμμα;

ΠΡΕΥΑΝ.
Ίσα, ίσα αυτό το γράμμα με πείθει να τόν περι-
μείνω εδώ.

Η ΚΟΜΗΣΣΑ.
Με όμνύει ότι δεν θα με εξαναείδη πλέον ποτέ.
ΠΡΕΥΑΝ.
Αυτό λέγω κ' εγώ. Δεν υ' άργήση να έλθη.

Η ΚΟΜΗΣΣΑ.
Σας είπα ότι τα παιγνιδιά σας είναι άκαιρα.
ΠΡΕΥΑΝ.
Δεν παίζω διόλου . . . Ά φαντάζεσθε, ώραια
κυρία, ότι χάνει τις γυναίκα ως σας, ότι αποχωρή-
ζεται, ότι την λησμονεί, ότι παρηγορείται! . . .
Όχι, όχι, είναι δυσκολώτερον και δεν γίνονται κατ'
αυτόν τόν τρόπον τα πράγματα. Δεν γνωρίζετε
ήμας τους έρωτευμένους άνδρας! Εν ψ όμιλούμεν
εδώ είζύρετε τί κάμνει ο καυμένος ο Ουαλθρόν;
πρώτον επέστρεψε εις το οικημά του έξω φρενών
και ώρκίσθη να τιμωρήση έμέ, σας, έλλην την γην'
έπειτα, έκλαυσε. . . Ω! έκλαυσε. Έπειτα έπεριπά-
τησεν εις την κάμαραν του βήματι ταχει, έσκέφθη
να ταξειδεύση, έπειτα διά να μη κοπιδή και κινηθή
από τόν τόπον του, να πετάξη τα μυελά του. Τούτο
άποφασίσας, κατά τους κανόνες της έθιμοταξίας ένό-
ησε κάλλιστα ότι δεν είμπορεί να άποθήνη χωρίς
να σας ίδη και τελευταίαν φοράν. Είπε να σας γρά-
ψη· αλλά τί είμπορεί κανείς να γράψη εις ένα τό-
μον το όποιον ν' αξίξη εν βλέμμα του άγαπωμέ-
νου όντος; Επήρε λοιπόν και άφησε έκάτον φοράς
το καπέλλον του, — δηλαδή το είδικόν μου, — και
τέλος λαμβάνων θάρρος το έβάλε εις την κεφαλήν
του και κατέβη αποφασιστικά· και μόν εις τόν δρό-
μον ήργοπόρησεν ίσως ελίγον από την ταραχήν του,
το πείσμα και την δικαίαν υπερηφάνειάν του· αλλά
έρχεται, πλησιάζει και δεν είναι πλέον καιρός να
υποχωρήση· είναι παρά πολύ πλησίον σας και υπό
την έλξιν της μαγείας. Δεν έξαρτάται πλέον από
αυτόν το να μη σας ίδη· ή καρδιά του τόν παρασύρει
και . . . Ιδέτε, ιδέτε, έμβαίνει εις την αύλήν.

Η ΚΟΜΗΣΣΑ.
Λέγετε άλήθειαν;
ΠΡΕΥΑΝ.
Ιδέτε και σεις ή ίδια.

Η ΚΟΜΗΣΣΑ τεταραγμένη.
Κύριε Προσάν . . . θα έλθη.
ΠΡΕΥΑΝ.

Αί! μάλιστα, αυτό σας έλεγα. Γνωρίζετε την
συνήθη του φρόνησιν όταν αναβαίνει εις σας. Άλλ' έ-
πειδή αύτην την φοράν είναι εις άπόγνωσιν είμπορεί
ν' αναβη γρηγορώτερα.

Η ΚΟΜΗΣΣΑ.
Κύριε Προσάν . . .

27.

ΠΡΕΥΑΝ.

Έννοώ. Δέν θέλετε νά φανήτε εϋθύς, αΐ; Τόν δέχομαι εγώ.

Η ΚΟΜΗΣΣΑ.

Προσέξτε, όμως . . .

ΠΡΕΥΑΝ.

Μή φοβείσθε' αποσυρθήτε εδώ πλησίον και μή λησμονήσετε, ό,τι σας είπα πρό μικρού' ή δέν είμαι άνθρωπος, ή θα στεφανωθώμεν όλοι . . . όταν θέλετε, εάν όμως . . .

Χαιρετίζ την Μαργαρίταν.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Δέν είπα τίποτα.

Η ΚΟΜΗΣΣΑ.

Έλα, Μαργαρίτα.

ΠΡΕΥΑΝ.

Μή πηγαίνετε πολύ μακράν, δύο μόνον λέξεις έχω νά τόν είπω.

Η ΚΟΜΗΣΣΑ.

Δύο λέξεις;

ΠΡΕΥΑΝ.

Όχι περισσότερον' μή υπάγατε μακράν.

ΣΚΗΝΗ ΙΔ'.

ΠΡΕΥΑΝ, μόνος. Έπειτα δέ ό ΟΥΛΑΒΡΥΝ.

ΠΡΕΥΑΝ, μόνος.

Τώρα έβρίσκε, έδω σ' έχω! Παρά πολύ με τυραννείς και ανατρεπείς τά σχέδια μου' τώρα, μά την πίστιν μου! σέ κρατώ, και ζωντανός αποθαμμένος θα νυμφευθώ.

ΟΥΛΑΒΡΥΝ.

Σεις είσθε κύριε;

ΠΡΕΥΑΝ.

Έγώ καθώς βλέπετε. Δέν ζητείτε ίσως έμέ;

ΟΥΛΑΒΡΥΝ.

Συμπάθειον, κύριε, σας ζητώ και βεβαίως γνωρίζετε τί σας θέλω.

ΠΡΕΥΑΝ.

Όχι ακόμη, αλλά είσθε κύριος νά . . .

ΟΥΛΑΒΡΥΝ.

Σας επιστρέφω τό καπέλλον σας.

ΠΡΕΥΑΝ.

Εύχαριστώ, ήμην εις άνησυχίαν δι' αυτό.

ΟΥΛΑΒΡΥΝ, δεικνύων την επιστολήν.

Σεις έγράφετε αυτό τό γράμμα;

ΠΡΕΥΑΝ.

Μάλιστα, κύριε.

ΟΥΛΑΒΡΥΝ.

Και καταλαμβάνετε πόσον προσβλητικόν είναι δι' έμέ;

ΠΡΕΥΑΝ.

Δέν με φαίνεται νά λέγη τίποτε περί ύμῶν.

ΟΥΛΑΒΡΥΝ.

Και ειζεύρετε επίσης, υπολέτω, τίνος όνόματος ζήσιος είναι όστις ετόλμησε νά τό γράψη;

ΠΡΕΥΑΝ.

Τίνος όνόματος; . . . Τό όνομα είναι υπογεγραμμένον.

ΟΥΛΑΒΡΥΝ.

Μάλιστα, κύριε' είναι όνομα ανθρώπου τόν όποιον ήγάπησα εκ παιδικής μου ηλικίας και εις τόν όποιον είχα πλήρη πίστιν, ό όποιος πάντοτε ύπήρξε ό τιμίας τών κρυφωτέρων τών προσφιλεστέρων μου σκέψεων και τόν όποιον τώρα μόνον προδότην και ψευδή φίλον δύναμαι νά όνομάσω.

ΠΡΕΥΑΝ.

Άς παραλείψωμεν την ταυτότητά του, παρακαλώ.

ΟΥΛΑΒΡΥΝ.

Όχι μόνον με έπρόδωκε, αλλά και πρός τούτο μετεχειρίσθη την φίλιαν μου, την πρός αυτόν πίστιν μου.

ΠΡΕΥΑΝ.

Άς την παραλείψωμεν, σας ίκετεύω.

ΟΥΛΑΒΡΥΝ;

Μήπως θέλετε νά περιπαίζετε;

ΠΡΕΥΑΝ.

Όχι, κύριε, σας όρκίζομαι.

ΟΥΛΑΒΡΥΝ.

Τί αποκρίνεσθε λοιπόν διά νά δικαιολογηθώ ή έδω διαγωγή σας;

ΠΡΕΥΑΝ.

Δέν την βλέπω κακήν.

ΟΥΛΑΒΡΥΝ.

Ή! βεβαίως . . . επέτυχε! Και πιθανώς παραβλέπετε ως μικρά πράγματα την εϋθύτητα και την εϋσυνειδησίαν τά όποια οι άλλοι άνθρωποι . . .

ΠΡΕΥΑΝ.

Σας ζητώ μυριάκις συγγνώμην. Σας παρακάλεσα νά παραλείψετε όλα αυτά. Από στιγμιαίον πάσμα εμπορεί νά ειπή τις μερικά πράγματα, αλλά δέν πρέπει νά κάμνη κατάχρησιν.

ΟΥΛΑΒΡΥΝ.

Όσα και άν είπω, κύριε, πάντοτε περισσότερον είσθε ζήσιος.

ΠΡΕΥΑΝ.

Ίσως, αλλά ήκουσα παρά πολλά, και άν δέν έχετε τίποτε νά προσθέσετε . . .

ΟΥΛΑΒΡΥΝ.

Ό,τι προσέτω είναι άπλούστατον. Σας ζητώ λόγον.

ΠΡΕΥΑΝ.

Αποποιούμαι.

ΟΥΛΑΒΡΥΝ.

Αποποιείσθε; . . . Δέν έπίστευα ότι διά νά σύρη τό ζήσιος ό Κ. Πρευάν έπρεπε νά προσκληθώ δια . . .

ΠΡΕΥΑΝ.

Έκατοντάκις, άν δέν θέλη νά τό σύρη.

ΟΥΛΑΒΡΥΝ.

Και ποία είναι ή πρόφασις τής άρνήσεως;

ΠΡΕΥΑΝ.

Ή πρόφασις; Και ποία παρακαλώ, είναι ή πρόφασις τής ειδικής σας προκλήσεως;

ΟΥΛΑΒΡΥΝ.

Πώς; με άρπάχετε την κόμησσαν . . .

ΠΡΕΥΑΝ.

Μήπως είσθε συγγενής, έραστής ή σύζυγος ή κεν φίλος τής;

ΟΥΛΑΒΡΥΝ.

Είμαι . . . ναι, είμαι φίλος τής, εις έξ εκείνων ολίγους την άγκαυόν περισσότερον εις τόν κόσμον τούτον, και έχω τό δικαίωμα . . .

ΠΡΕΥΑΝ.

Μίαν στιγμην, παρακαλώ. Πιθανόν νά έδειξα ότι μ' άρέσει ή κόμησσα' αλλά έννοείται ότι εάν ή πρόπη διά τούτο νά μονομαχήσω μ' όλους τής τούς φίλους . . .

ΟΥΛΑΒΡΥΝ.

Είμαι κάτι περισσότερο παρά φίλος . . . Έπρόκειτο νά την νυμφευθώ . . .

ΠΡΕΥΑΝ.

Και διατί δέν την ένυμφεύεσθε; Ποίος σας εμπόδισε;

ΟΥΛΑΒΡΥΝ.

Ποίος με εμπόδιζε εν ή όλος ό έρωσ μου, ήλι ή πίστις εις τόν δοθέντα λόγον ήτο αντίκειμενον τών έμπαιγμών σας; εν ή με έβλέπετε χείροντες πτόντονα εις την παγίδα την όποιαν με έστήσετε και επαίζετε καθ' ήμέραν με την ύπόμονον εύπιστίαν μου! εν ή ήσθε άμφοτέροι σύμφωνοι βεβαίως, καθ' άν καιρόν έγώ μόνος, μόνος με τό πάθος μου, μόνος, άν ήναι κανείς ποτέ μόνος όταν αγαπά! . . .

ΠΡΕΥΑΝ.

Έπανερχόμεθα εις τό προοίμιον.

ΟΥΛΑΒΡΥΝ.

Έδουάρδε! σύ με μετεχειρίσθης κατ' αυτόν τόν τόν τρόπον!

ΠΡΕΥΑΝ.

Ένόμιζα, κύριε, ότι πρό ελίγου με έδίδετε άλλο όνομα.

ΟΥΛΑΒΡΥΝ.

Μάλιστα, κύριε, έχετε δικαίον. Με ένθυμιζετε τάς λέξεις μου και επειδή δέν σας άρέσει νά αποκριθώτε . . .

ΠΡΕΥΑΝ.

Δέν αποκρίνομαι εις λόγους ασκόπους, άβεβαίους και άλόγους.

ΟΥΛΑΒΡΥΝ.

Ασκόπους. Σεις αποποιείσθε την μονομαχίαν.

ΠΡΕΥΑΝ.

Δέν αποποιούμαι έντελώς. Έρωτώ με ποιόν δικαίωμα με προσκαλείτε.

ΟΥΛΑΒΡΥΝ.

Λοιπόν άφ' ου πρέπει . . .

ΠΡΕΥΑΝ.

Έννοείται, έρωτώ και πάλιν εάν είσθε άδελφός, έρωμένος ή σύζυγος τής κομήσσης' και εάν δέν είσθε κανείς έξ αυτών θεωρώ ως μηδέν τούς κομπασμούς σας. Δέν συνειθίζω νά σκοτόνομαι με τόν τυχόντα.

ΟΥΛΑΒΡΥΝ.

Με τόν τυχόντα, δικαίε όρανε!

ΠΡΕΥΑΝ.

Αΐ! βεβαίως, τί περισσότερον είσθε οικειος, συμφωνώ' άναμφιβόλως εύχαριστος γνωρίμα, την όποιαν άπαντά τις ίσως παρά πολύ εις όρατις γνωρίζε, έξύπνου, ελαφρός, ελίγον άπίστου, τó δμολογώ και φήμης όλίγον σκοτεινής . . .

ΟΥΛΑΒΡΥΝ.

Την κόμησσαν έννοείτε;

ΠΡΕΥΑΝ.

Και διά τί όχι; Και έδώ θα με πιαθώτε;

ΟΥΛΑΒΡΥΝ.

Ναι, εις την πίστιν μου, παρά πολύ! Ύπέφερα τούς ψυχρούς και σκληρούς έμπαιγμούς σας, αλλά ύβρίζετε γυναίκα, την όποιαν τιμώ και την όποιαν έπρεπε νά σέβασθε, άφ' ου λέγετε ότι την αγαπάτε' έλάτε, κύριε, άς έμθωμεν εις τó δωμάτιόν τής. Δέν έχω, λέγετε, τó δικαίωμα νά την υπερασπίσω' λοιπόν αυτό τó δικαίωμα, τó όποιον έχασα, τó όποιον με ήράσατε, τó όποιον είχα χθές, θα τó έξαναζητήσω από αυτήν, έστω και διά μίαν στιγμην και θα με τó αποδώση δέν άμφιβόλλω. Όσον άπιστος και άν ήναι γνωρίζω την καρδίαν τής και μ' όλας τής τάς προδοσίας την ήγάπησα τόσον, ώστε πρέπει νά μάγαπα ακόμη. Έπρόκειτο νά γίνω σύζυγός τής, είχα σχεδόν τó δικαίωμα νά φέρω τόν τίτλον αυτόν, άς με τόν δανείση εν τέταρτον τής ώρας, θα με δώσετε τότε λόγον; Έλάτε, κύριε, άς έμβώμεν έδω.

Προχωρεί διά ν' άνοίξη την θύραν τού δωματίου τής Κομήσσης.

ΠΡΕΥΑΝ, έμποδίζει αυτόν.

Ειπέ μ', έβρίσκε, ένθυμείσθαι ότι σήμεραν τó πραι σέ παρέβαλα με ένον ό όποιος δέν τολμά νά διαβή βυάκιον;

ΟΥΛΑΒΡΥΝ.

Τί σημαίνει αυτό;

ΠΡΕΥΑΝ.

Αΐ! ίδού τó βυάκιον, αυτή ή θύρα' έμπρός ώθησέ την! έχρειάσθη κόπος διά νά φθάσωμεν.

Όθει την θύραν. Εισέρχονται ή Κομήσσα και ή Μαργαρίτα.

ΣΚΗΝΗ ΙΕ΄

ΠΡΕΥΑΝ, ΟΥΑΑΒΡΥΝ, Η ΚΟΜΗΣΣΑ, ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

ΠΡΕΥΑΝ.

Προχωρήσετε, προχωρήσετε, άπιστε κόμησσα. Ίδου κομψός ιππότης, ό όποιος ζητεί τον τίτλον του συζύγου μόνον δι' έν τέταρτον, ώς λέγει, διά να αποκτήση τό δικαίωμα να με στελή εις τον Άδην.

ΟΥΑΑΒΡΥΝ.

Είναι δυνατόν να ήπατήθην τόσον ; ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Ά ! Θεέ μου ! πόσον έφοβήθην !

ΠΡΕΥΑΝ.

Μα ; ήκούετε λοιπόν ;

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Ό ! ναί.

Η ΚΟΜΗΣΣΑ.

Έχω μεγάλα σφάλματα προς σας κύριε Ουαλθρόν. Ο φίλος σας με έδωκε κακήν συμβουλήν και σας ζητώ συγγνώμην διότι την ήκολούθησα.

ΠΡΕΥΑΝ.

Όχι τόσω κακήν, κυρία. Ομολογείτε τουλάχιστον ότι έτήρησα τον λόγον μου. (Προς τον Ουαλθρόν.) ήβλεπε μου, συγχώρησέ με και συ, χάρις εις όσας ύβρεις με είπες.

ΟΥΑΑΒΡΥΝ.

Ά ! Κυρία, είμ' ό μόνος έννοχος διότι άμφίβηλα προς στιγμήν περί ήμίν.

Φίλει την χείρα αδελφ.

ΠΡΕΥΑΝ, προς την Μαργαρίταν.

Και ήμετε, Μαρκαρώ, συγχωρούμεθα ; ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Εάν συγκατατίθεται είναι από καλλοσύνην ψυχής.

ΠΡΕΥΑΝ.

Και εγώ από άλλων αίτων . . . ήμπρός άς προσπαθήσωμεν να παρηγορηθώμεν διά την λύπην την όποιαν έπροξενήσαμεν άμυθάλως.

(Εκ των του Alfred de Musset)

Σ.

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΠΡΟΙΟΝΤΑ.

Η έν Λονδίνω εκδομένη εφημερίς The Daily telegraph, εκ συστήματος καταφερομένη κατά της Ελλάδος, έδημοσίευσε την 27 Ιουλίου τό επόμενον άρθρον περί των έν τή γενική εκθέσει ελληνικών προϊόντων.

« . . . Σήμερον δέ θέλομεν επικαλεσθή την προσοχήν των ήμετέρων άναγνωστών εις την έκθεσιν χώρας, ήτις υπήρξε μόν κοιτίς πάσης τής ήμετέρας ευρωπαϊκής άγωγής, έπεσε δέ άτυχώς από τής άνω-

τάτης περιωπής, διέφευσε πολλάκις τάς γλυκύας έλπίδας του ένθουσιασμού, σπαράσσεται σήμερον υπό έμφυλίων διχονοιών, και ήμωε εμπεριέχει τοιαύτα φυσικά στοιχεία ευδαιμονίας και ισχύος, ώστε μετά τάς τόσας άποτυχίας είναι έτι όρθόν να πιστεύομεν την επί τέλους επιτυχίαν αυτής. Αί ταραχαι και οι περισπασμοι, περί των είπομεν, δεν επέτρεψαν να γείνη έντελεστήρα ή ελληνική έκθεσις ; και τωόντι είναι πολλά ευτέλης. Αλλ' έπραξεν ό,τι ήτο δυνατόν εκείνος εις όν άνετέθη ή διάταξις των σταλέντων, και πολλά τούτων ειλκυσαν συντονωτάτην προσοχήν. Οι δημητριακοί καρποί εξετέθησαν άφθονοι και πολλά δείγματα σίτου είναι άξιολογώτατα. Η κριθή φαίνεται άρίστη και μάλιστα ή τής Κυπαρισσίας ; αλλά και βρίζα και άραδόσιτος προάγονται άφθονοι έν Ελλάδα, και τινα των σταλέντων δειγμάτων είναι καλά. Παρά χώρας όπου σμήνη μελισσών εβόμβουον περί τον Πλάτανα, όπου τό έρος ήβλα είναι περιώνυμον (*), οι άρχαιολόγοι προσδοκώσι βεβαίως άφθονον και ήδύτατον μέλι, και δεν έχουνσιν άδικον διότι τό σταλέν εκ Σαλαμίνας έχει άμβροσίαν ευώδιαν και γλυκυτάτην γεύσιν δι' ό ό ευτυχής άγωνιδίκης ή ό προνομίωχος εκείνος όστις θέλει εξετάσει αυτό δι' άλλης αισθήσεως ή δι' τής όψεως, θέλει επισύρει τά φθονερά βλέμματα πάντων των μικρών παιδιών τής γειτονίας. Η φήμη τής Ελλάδος και των νήσων αυτής διά τάς σταφυλάς και τάς σταφίδας είναι γνωστή εις πάντα φίλον των κλίμασι, ήτοι εις πάντα άνήκοντα εις την Αγγλικήν φυλήν ή δέ φήμη αυτή δικαιούται έτι μάλλον υπό των εκτεθέντων. Οι έχοντες έμπειρον την γεύσιν περί τάς ελάϊας θέλουσι χαρεί βλέποντες τον πλούσιον και εύχυμον καρπόν του είδους τούτου τον όποιον παράγει ή Ελλάς ; είναι μεγάλοι, λιπαροί, γλυκείοι αλλ' ούχι και πολλά έλαϊώδεις. Η άρωματική αυτών πνοή θέλει βεβαίως δελεάσει τους ευρώστους άγωνιδίκας κατά την προσοχήν δουκίμην. Εάν ό οίνος τής ενεστώσης Ελλάδος είναι του αυτού είδους τό όποιον άναγαργάριζεν ό Άνακρέων, τούτο είναι ζήτημα τό όποιον παραδίδομεν εις τάς συζητήσεις των λογιωτάτων τό καθ' ήμάς ; επαινούμεν ιδίως τό λεγόμενον « μαθρον κρησί ». Και μόν δεν είναι ποτίν πολυτελείας, είναι ήμωε εις άκρον ευθηνόν, διότι εκάστη φιάλη τιμάται ελιγώτερα των δέκα δηναρίων και ήμωε είναι άνωτερον κατά την ποιότητα του οίνου όστις πωλείται έν άθηνάις άντι πολλού, τιτλοφορούμενος ψευδώς βουρδιγάλειος. Εάν εισαχθής εις τον τύπον ήμων θέλουσι βεβαίως κερδήσει οι πωληταί, διότι θα εύρωσι πολλούς τους άγοραστάς. Ο κάλλιστος

(*) Ο συγγραφέας του άρθρου συγγεί το έν Σικελί έδρο: "ήβλαν, όπου, ως βεβαίως ό Στράβων, προήγετο ήλασιον μέλι, μετά του Ίματίου. Σ. Π.

είναι ό των Αθηνών και ό του Νευπλίου. Από του οίνου εις τον καρπόν άνεπαίθετον τό διάστημα. Ο έν Ελλάδα κλλιεργούμενος καρπός είναι εύσμοος, παραπλήσιος προς τον παρ' ήμιν πωλούμενον τουρκικόν. Ίψασμάτων δέ δεν πλουτεί ή ελληνική έκθεσις ; έχει ήμωε διαφόρους τάπητας οίτινες εύρον προθύμως Αγγλους άγοραστάς. Και τά δείγματα τής κατεργασμένης και άκατεργάστου μετάξης είναι άξια λόγου. Αξιοπαρατήρητον δέ πρό πάντων είναι τό πολυτελές ένδυμα του εξ Αθηνών Κ. Ν. Παπακώστα. Οά παρέλθη βέβαια πολύς καιρός πριν ή τολμήση τις κόρη τής Αλβιδόνας να φορήση τοιούτον λεπτόν ένδυμα ; αλλ' όπωςδήποτε ή στιλπνότης του προκειμένου δεν άντιβαίνει εις την φιλοκαλίαν, και τά χρυσά κεντήματα είναι λεπτοφυστάτα και ωραιότατα. Και άλλα ένδύματα εξετέθησαν, τό άνωτέρω ήμωε ; είναι άναντιφρότως άριστούργημα. Κισώτιον περιέχον βελάντια, φέσια και πάγκους καρπού παράκειται, και θέλει αξιωθή τυχαίου βλέμματος. Των δρυκτών ή συλλογή είναι πενιχρά, περιέχει ήμωε σιδηρή τινα τά όποια λέγονται πολύτιμα ή πλούσια. Δύο ωραιότατοι κίονες είναι εκ των άξιολαγωτέρων δειγμάτων άρχαίου πρασίνου τά όποια είδομεν ; και οι δύο εξήχθησαν από των λατομείων τής Πελοποννήσου. Ει δέ και τά κακώς κατεσκευασμένα κισιούκερα άσχημίζουσιν αυτούς, ήμωε τό κάλλος πάντων είναι άμίμητον. Αλλ' ίσως τό περιεργότερον όλων των εκτεθέντων παρά τής Ελλάδος είναι τό ξυλογράφημα του Αθηναίου τεχνίτου Αγαθαγγέλου. Μόλις εξισούται προς αυτό, βεβαίως ήμωε δεν υπερέχει, όποιονδήποτε άλλο τοιούτου είδους έργον έν τή εκθέσει. Πικριστή δέ την ενανθρώπισιν του Κυρίου ήμων, και είναι συλλογή ξυλογραφημάτων γενομένη μετά τοσοούτω Οαυμασίας λεπτότητος, ώστε όμοιάζει λεπτοφυστάτην δαντέλλαν. Ο παρατηρητής έχει ανάγκην μικροσκοπίου μεγεθίνοντος εις άκρον τά αντικείμενα ήπως εκτιμήτη τό σύμπλεγμα, τό πλήθος των λεπτομερειών και την επιτηδειότητα του τεχνίτου. Αυπούμεθα ότι τοιούτον λαμπρόν έργον άσχημίζεται υπό ευτελους περιβάσιου. Αλλά και των μαθητών τής του Αγαθαγγέλου Πρανοδάκης τό όνομα, εξέθετο ξυλογράφημα ούχι άνάξιον του διδασκάλου. Προς τούτους είδομεν και πλήθος προτομών και ζωγραφιών ; αλλά περί τούτων προτιμώτερον είναι να είπωμεν όσον ένεστιν ελιγώτερα. Είναι θεατρικά κατά τε την ιδέαν και τον ρυθμόν, και εικονίζουσι μόν τό εθνικόν ένδυμα, είναι ήμωε έλλειπέστατοι περί τε τον χρωματισμόν και την φαντασίαν. Αγάλλματά τινα ήμωε είναι άξιολογώτατα. Ο Κ. Κόσσοε εξέθετο προτομήν του πατριάρχου Γρηγορίου, τής όποιάς ή τέχνη άνακαλεί εις την μνήμην την των μεγάλων άγαλματοποιών τής

Ιταλίας. Οι άδελφοί Φυτάλαζι εξέθετο επίσης δύο περιεργα άγάλματα, τό μόν παριστάνον Έλληνα ποιμένα παίζοντα αυλόν ; ή στάσις του ποιμένος είναι φυσική και άνεπιτήδευτος, και καθαρώτατος άμα δέ και άρμολογώτατος είναι ό ρυθμός ; τό δ' έτερον έχει χαρακτήρα πολύ πλέον ευκίνητον. Έλλην στρατιώτης καθήμενος επί πέτρας δράσει όπισθεν αυτού με την δεξιάν τό πυροβόλον του και με την άριστεράν σιακών τους εξυδερκεί αυτού όφθαλμούς ήπως ίδη καλήτερον, παρατηρεί άγρυπνος τους πλησιάζοντας έχθρούς. Και μετέχει μόν γαλλικού ύφους τό έργον τούτο, έν γένει ήμωε έχει την χαρακτήρα εθνικόν και διά τούτο ιδιαιτέρην άξίαν.

ΠΟΛΙΤΙΚΑ

Πολιτικά πολιτικων τα πάντα πολιτικά ! Εις την αγοράν όψωνεις τό πρώι . . . πολιτικά. Δείθε την όδόν του Αλόλου μέχρι του καφφενείου τής Ήρας Ελλάδος. Α ! έδω πλέον γενική πολιτική — άωρίσθη ό δεινα. — Έμαθες τό νέον. — Αλαταποθηκαρίων μεταθέσεις, τρέξατε φίλοι ; και ούδεν άλλα άκούεις ; ή τον άδιάκοπον τούτον βόμβον ώσει μωιδόν περί μέλι. Τραπούμεν την Ερμαϊκήν όδόν — και έν παρανοήσει, δεν είξέρω διατί ή λέξις δρόμος δεν άρέσκει εις τους απογόνους των άρχαίων Έλλήνων — είσελθε εις έν των πολλών κουρείων ; ό κουρεύς, μη διαχθείς, ή λησμονήσας τό του άρχαίου του συντεχνίτου πάθημα λαλεί ό λαλίστατος . . . πολιτικά. Διότι δεν έλησμονήσατε βεβαίως ότι ύπήρχέ ποτε Αθηναίος στρατηγός, καλούμενος αγαθή τύχη Νικίας ; τούτου τον βιον έγραψεν ό φίλος Πλούταρχος ; περιγράφων δέ την έν Σικελί ήτταν και καταστροφήν των Αθηναίων λέγει έν τέλει του βίου « Αθηναίους δέ φασι την συμφοράν ούχ ήμισυ δια τον άγγελον άπιστον γενέσθαι. Ήνος γάρ τις, ως έοικεν, αποβής εις Πειριαζ και καθίπας επί κουρείω, ως έγνωκότων ήδη των Αθηναίων λόγους έποιείτο των γεγονότων. Ο δέ κουρεύς ακούσας, πριν άλλους πυνθάνεσθαι, δρόμω συντείνας εις τό άστυ και προσβαλόν τας άρχουσι εύθής κατ' αγοράν ενέβαλε τον λόγον. Εκπλήξεις δέ και ταραχής ως είκός γενομένης, οι μόν άρχοντες εκκλησίαν συναγαγόντες, εισήγαγον την άνωροπον. Οί δ' έρωτώμενος παρ' ου πόθοιτο, σαρψς ούδεν είχε φράζειν, δόξα ; λογοποιός είναι ; και ταραττειν την πόλιν, εις τον τροχόν καταδεθείς έστρεβλωτο πάλιν χρόνον έως επήλθον οι τό πην κακόν, ως είχεν, άπαγγέλλοντες. Ούτω μόλις ό Νικίας επιστάθη παρών ε πολλάκις αυτούς προείπεν. »

Αλλοίμονον ὅμως ἀν τὴν σήμερον δι' ἐκάστην μὲν ψευδῆ εἰδήσιν συνήρχοντο εἰς ἐκκλησίαν αἱ βουλαί, ἔκαστος δὲ λογοποιὸς ἐφημεριδογράφος ἢ καὶ πάντες αἱ λογοποιοὶ κηρῆνες εἰσαγόμενοι εἰς αὐτὰς ἐστρεβλοῦντο τότε, νῆ Δία, δὲν ἤθελον ἐξακρίσει ὄλοι οἱ τροχοὶ τῶν Ἀθηνῶν, συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν τοῦ Γαλλικανοῦ ἀμαξοπηγείου.

Ἀλλ' ἐν τούτοις ἀς προχωρήσωμεν. Φαίνεται ἡ Καπνακρέα, διαφυγοῦσα τὴν ἀφιλόκαλον σκαπάνην καὶ περ' αὐτὴν τὸ Δημαρχεῖον, ἐν ᾧ σπῆνις ἀνθρώπων, ἤθεε ἔθενε εἰς μελισσῶν ὀδύνας

... δαί νέον ἐρχομένων,
μεμφομένων τὰς ἀρχὰς διὰ τὴν παντελεῆ ζήρασίαν τῶν πλείστων ἰδιωτικῶν κρηθῶν. Ἰδὼ εἰς τὸ βιβλιοπωλεῖον τοῦτο ἐκτεθειμέναι θεσμικόνονται αἱ εἰκόνας διαφόρων καὶ περιρῆμων ἀντιπολιτευομένων, συμπολιτευομένων, ὑποσχεθῶν, συνομοσθῶν, ἀνταρτῶν κτλ. ... πολιτικά! Ἐκεί τρίζει μελαγχόλιον πειστήριον ἐν τυπογραφίᾳ ἐφημερίδος πολιτικῆς καὶ φιλοσοφικῆς. . . Καὶ βεβαίως δὲν πρόκειται περὶ φιλοσοφίας! — Εἰς συναναστροφὴν εἰς χορὸν τρέχεις. . . πολιτικά! Ἄ! ἀν ὑπῆρχε ὀκείτρον! Ὁ ἤκουες τοῦλάχιστον τοῦ Ἄουτροῦ. ἢ τὸν ἐπιτήδειον γάμοι. Πλαγιάζει; διὰ νὰ κοιμηθῆ; ἀπαυδήσας τέλος, ἀλλὰ, βλάβη! τῆ; δυστυχίας! ὄνειρέεσας. . . ὅσα πολιτικά ἤκουες; ὅταν τὴν ἡμέραν καὶ ἐξυπνᾷς. . . ἀποστηθίζων τὸν λόγον τοῦ δεινα ῥήτορος βουλευτοῦ ἢ τὸ ἄρθρον τῆ; ἐφημερίδος ἐκείνης. *Πολιτικά πολιτικῶν τὰ πάντα πολιτικά!*

Ἄ! ἀς ἀφήσωμεν τέλος τὰ πολιτικά καὶ τοὺς λόγους καὶ τὰς ἐφημερίδας. Καλὰ μὲν αἱ ἐφημερίδες διότι ἔνεκον αὐτῶν θὰ κερδήσῃ τὸ ἐν Πειραιεὶ νεοσύστατον πιεστηρίων χυτήριον' καλοὶ δὲ καὶ οἱ λόγοι ὅταν δὲν ἦναι παρὰ κολὸ ἐκτενεῖς' ἀλλὰ δὲν προτιμᾷτε, φίλε ἀναγιώστα (σὲ τὸν λαλῶν ἐνοῶ), δὲν προτιμᾷτε, Κύριοι καὶ Κύριαι φιλιστορες, τὴν ἀκκλόν μου κάλαμον ἀπὸ τὴν κεραινοβύλον καὶ ἀπειλητικὴν καὶ δυσοιωνιστικὴν διατριβογραφίαν καὶ λόγου εὐροίαν; Τοῦλάχιστον ἐγὼ ἀν καὶ ἀνεπιτήδειος σφόδρα δὲν θὰ ἐκθέσω πολιτικά; ἰερεμιάδης; Ὁ ἄς περιγράψω ἀνακαλύψεις; ἐφευρέσεις; παθητικὰ δράματα ἐν γένει ἐν πάσῃ τῇ ἀνθρωπίνῃ κοινωνίᾳ γενόμενα καὶ αὐτὰ τὰ ἐν τῇ τῶν ἄλλων ζώων' θὰ σᾶς ἐξιστορήσω, μὰ τὸν Ἡρακλῆ, ἄθλου; Ὁ ἄς παρασύρω εἰς ποιητικόν; καὶ ὕμνων; περιπάτους; καὶ ἀρχαιολογικὰς ἐπιπέψεις; κτλ. κτλ. Ἐὰν δὲ ποτε φανῶ ὑπὲρ τὸ δέον ἐνοχλητικῶς; τότε. . . ὦ! τότε πᾶσι καὶ ἐπ' ἀνέροισι εἰς τὰ πολιτικά διὰ νὰ ἰαθῆτε κατὰ τοὺς κενύνας; τῆ; δημοκρατικῆς.

Ἰδοὺ τί ἀναγινώσκω εἰς γράμμα τι ἐκ Παρισίων.
* . . Ἀνθυπολοχαγὸς Ἑλλήνων, Νικολαΐδης, ἀπὸ τῆς γῆς ἀριστὰ τὴν ἐξέτασιν τῆς licence

ἐς sciences mathématiques, ἦτις, ὡς εἰζεύρη, εἶναι δυσκολωτάτη' ἀ.λ.λ' ὄλοι οἱ ἀνταῦθα Ἕλληνας ἀξιοματικοὶ εἶναι καλοὶ καὶ ἐπιμελοῦνται. . . Χαίρομεν τῶντι δὲ ἡ εἰλικία τῆς Ἑλλάδος ὁ στρατιῶς ἀποκτῆ τοιοῦτους ἀρχηγούς, οἵτινες μόνον συνδιαλλιάττουσι τὰς δύο ἀντιθέτους γῶνας τῶν εἰρηρικῶς διὰ τῆς παιδείας ἐπιθυμοῦντων τῆν κατίκτησιν τοῦ ἐπιλοίου μέρους τῆς πατρίδος Ἑλλάδος καὶ τῶν διὰ πολέμου ἐπισπουδῶντων αὐτῆν. Τὸ καθ' ἡμᾶς πιστεύομεν ὅτι ἀν πετήκοιτα μόνον ἀξιοματικοὶ μιμηθῶσι τὸ παράδειγμα τοῦ Κ. Νικολαΐδου, ἐπὶ τοῦ μικροῦ θιλοῦσιν ἀποθιῶξαι διὰ τοῦ ἔργου τοῦ βαρβάρου ἀπὸ τῆς πατρίδος γῆς, ἀφ' οὗ πρότερον διὰ τῆς παιδείας ἀνοίξωσι διόδον εἰς τὰς ἑλληνικὰς γαλιγγας.

Πλέοντες εἰς πέλαγος ἀνακαλύψωμεν καὶ ἐφευρέσεων, Κύριοι καὶ Κυρίαί, ὡς ἄλλοτε ὁ σοφὸς Ἀρχιμήδης καὶ ὁ ἔμπροσθεν Κολόμβος. Ἀνακαλύπτεται τὸ ὑπάρχον μὲν, ἀλλ' ἀγνωσμένον καὶ κεκρυμμένον, ἐφευρίσκειται δὲ τὸ μὴ ὑπάρχον μέχρι τοῦδε καὶ τῶρα διὰ διαφορῶν συναρμολογιῶν κατορθούμενον ἀνακαλύπτεται ἡ Ἀμερικὴ, ἐφευρίσκονται τὰ ἀτμόπλοια.

Ἄνεκαλύφθη, λέγεται, κομήτης ὑπὸ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ ἐν Ἀθήναις ἀστεροσκοπείου.

Ἐφευρέθη τρόπος ἐφαρμογῆς τῆς φωτογραφίας εἰς τὴν ξυλογραφίαν.

Ὁ κύριος Εὐγένιος Βαροῦξης, ξυλογράφος γάλλος ἐφευρε τὸν πρὸ πολλοῦ ἀναζητούμενον τρόπον τοῦ ἐντυποῦν εὐθὺς ἐπὶ τοῦ πυξίλου πίνακος τοῦ παρεσκευασμένου διὰ τὸν ξυλογράφον τῆς φωτογραφίας, ἦτις πρόκειται νὰ ξυλογραφηθῆ, ἀπὲρ τῆς ἐντυπογραφουμένης ἀντιγραφῆς, πάντοτε οὐχὶ ἐντελῶς ὁμοίως ὁμοίως. Μέχρι τῆς ἐφευρέσεως ταύτης τοῦ Κ. Βαροῦξη οὐδέποτε ἀπέπειρα ἐφαρμογῆς τῆς φωτογραφίας εἰς τὴν ξυλογραφίαν. ἔχεν ἐπιπέψη' ἀ.λ.λ' ὁ Κ. Βαροῦξης, διὰ τῆς διπλῆς αὐτοῦ πείρας ὡς ξυλογράφου καὶ φωτογράφου, ἔκτισε τὸ πρὸ β.λ.η.μα. Ἡρὸς τοῖς ἄλλοις προτερήμασι τῆς ἐφευρέσεως ταύτης ἡ τυπογραφικὴ προσλημθῆναι ἢ τὸ ἐξῆς ἐπίκουρον τῆς φωτογραφίας ἐν τῷδε μὲν εἰκόνας συγγράμμασι. Ἡ ἀνακάλυψις αὕτη ἐφηρμύθη ἤδη ὑπὸ τῆς ἀυτοκρατορικῆς τῶν Παρισίων τυπογραφίας ἦτις ἐν τῇ ἐκδόσει τῶν Ἀγίων Ἐυαγγελίων ἐκτεθειμένη εἰς τὴν ἐκδοσιν τοῦ Ἀσπιδίου περιέχει πλὴν τῶν ἄλλων εἰκόνων καὶ μίαν κατὰ τὸν νέον τρόπον ξυλογραφηθεῖσαν' μίαν μόνον, τὴν Παρθολίαν τὴν ὁ ὄνομα, διὰ τὴν εὐαγγελιστὴν ὁ Κ. Βαροῦξης δὲν ἐδυνήθη νὰ κατασκευάσῃ καὶ τὰς ἄλλας πρὸ τῆς ἐκδόσεως.

Ἐφευρέθη καὶ ἡ ἠλιογραφία. . . Καὶ μὴ ἀπορήσετε διὰ τὸ ὄνομα' καὶ μὲν ἠλιογραφία καὶ φωτογραφία εἶναι συνώνυμα, ἀλλὰ βλέπετε ὅτι ἠλιογραφία

ἀνομάσθησαν οἱ πλατύτεροι δρόμοι, τὰ boulevards, ἐν ᾧ καὶ οἱ ἄλλοι λαὸν φέρουσι, λεωφορεῖα τὰ omnibus, ἐν ᾧ καὶ αἱ ἄμαξαι λαὸν φέρουσι, λέγομεν δὲ ὡς καὶ οἱ πρόγονοι ἔτετε τὴν χεῖρα ἐννοοῦντες τὴν δεξιάν ἐν ᾧ καὶ ἡ ἀριστερὰ εἶναι χεῖρ. Ἡλιογραφία λοιπὸν εἶναι ἡ κατ' ἐξοχὴν φωτογραφία καὶ διὰ τοῦτο φέρει διακριτικὸν ὄνομα.

Τὸ διαφρέδευτον διεδέξατο ἡ φωτογραφία καὶ μετὰ τὴν φωτογραφίαν ἰδοὺ ἔρχεται ἡ ἠλιογραφία. Ὁ ἥλιος δὲν ἐντυπογραφεῖ μόνον τὴν εἰκόνα, σκάπτει καὶ ἐγγλύφει αὐτὴν ἐπὶ χαλύβος καὶ οὕτω τὰ ἀντίτυπα δὲν ἐξαφανίζονται πλέον, διότι ἐντυπόμενα διὰ τυπογραφικῆς μελάνης εἰσὶν ἐντελῶς ἀνεξάλειπτα.

Ἀπὸ τοῦδε καὶ εἰς τὸ ἐξῆς χάρις τοῖς Κυριοῖς Βωδράνῃ καὶ Ἀθ. Β. Βαγγερίῃ ἕκαστος ἡμῶν δύναται νὰ ἔχη κεχαραγμένην τὴν εἰκόνα του καὶ νὰ μεταβιβάσῃ αὐτὴν εἰς τὰ τέκνα καὶ τὴν οἰκογένειάν του, ἦτις μετὰ ἑκατὸν ἔτη δύναται νὰ ἐκτυπώσῃ ἐν ὅποιωδήποτε τυπογραφίᾳ χιλιῶδες τοι.λ.λ. ἀντιτύπων οὐχ ἤτιον εὐκριτῶν καὶ ζωγράφων τοῦ τῆς πρώτης ἡμέρας.

Ὁ θαυμάσιος οὗτος τρόπος γίνεται θαυμασιώτερος καὶ σαγηνεῖ τοὺς ἀνθρώπους ἔρεκα τῆς εὐθηνείας' διότι αἱ χαρακτόμεναι εἰκόνας μὲν τὸ ἔκτον τῆς τιμῆς τῆς χαλιογραφίας ἔχουσι.

Οἱ Κ. Βωδράνης καὶ Β. Βαγγερίης κατέστησαν τῷ ὄντι ἐγγνωστοῦντες ἀξιοὶ διὰ τὴν εἰς τὰς καλὰς τέχνας συνδρομὴν αὐτῶν, ἐβάσαντες οὕτω τὴν ἀκριβειαν τῆς φωτογραφίας πρὸς τὸ ἀνεξέτηλον τῆς χαλιογραφίας.

Ἦκούσατε τίποτε περὶ τοῦ παραδόξου καὶ συγκινητικοῦ δράματος τῆς κτηνιατρικῆς σχολῆς τοῦ Ἀλφῶ; — Ἦώρα εἶναι ἡ ἐποχὴ τῆς λύσεως' αὐτὸ τὸ θέρος εἶναι ἡ κακίστη τῶν ὥρων τοῦ ἔτους' ὁ πολλὸς καὶ ὁ πλεῖστος τῶν μωλῶν καὶ ὡς ἐκ τούτου τὸ θέρος γίνονται αἱ περισσώτεροι αὐτοχειρίαι' οἱ πλείστοι τῶν παραφρονούντων παραφρονοῦσι τὸ θέρος' τὸ θέρος αἱ πόλεις μένουσι ἐρημοὶ καὶ ἀναχωροῦσι πάντες εἰς τὰς ἐξοχὰς καὶ τὰς νήσους' τὸ θέρος αἱ Ἀθῆναι περιβάλλονται μὲ ἀδιάλυτον κριοτοῦδος νέφος.

Ἡρὸς τινος χρόνου ἤχθησαν εἰς τὴν κτηνιατρικὴν σχολὴν τοῦ Ἀλφῶ τοῦ ὄνομα σκύλλαι ἐτοιμότεροι δηχθεῖσαι παρὰ κτηνὸς λυσσῶντος. Ἐκλείθη δὲ ἑκάτερα εἰς ἴδιον καὶ εὐρύχωρον δαμάτιον, καὶ μετ' ὀλίγου σφοδρὰ συμπτώματα τῆς καταλαβοῦσας αὐτὸς ἀσθενείας ἐνεφανίσθησαν. Ἡγωνίζοντο νὰ ἐπιπέσωσι κατὰ παρτὸς ὅστις ἐπιληθίαιε καὶ ἔθραυον τοὺς ἰδίους ὀδόντας δάκρυσαι τὰ σίδηρα τοῦ κλωθοῦ.

Μετὰ τινος ἡμέρας ἐγένετο ἀμφοτέρω καὶ τρομερὸν καὶ συγκινητικώτατον θέαμα, νὰ βλέπῃ τῆς τῆς κτηνιατρικῆς σχολῆς καὶ τῆς ἀσθενείας δια-

δεγομένης ἀλλήλας. Νῶν μὲν ἦσαν καὶ πρᾶται ἐδύσαντο τοὺς σκύλλας, ἔλεγον καὶ ἐκάλυπτον διὰ τοῦ θερμαινομένου σώματος αὐτῶν, τῶν δι' ἡλύσσα ὑπερπικρῶσα ἐνθάλλων αὐτὰς εἰς τρομερὰν μανίαν παύσαν, εὐθὺς ὡς ἤκουον τὴν φωνὴν τινος τῶν σκύλλων, πρὸς ἡν συνέτρεχον εὐθὺς καὶ ἐγαλάκτιζον καὶ ἰθὺς αὐτὰ.

Πρῶταν τινα εἰς μιὰς ἡμέρας διύστημα ἐδρῆθησαν ἀμφοτέρω νεκρῶν τὰ πτώματα αὐτῶν ἀφῆθησαν καὶ ἐδόθη γάλα εἰς τοὺς σκύλλας πύπτω αὐτὸ ἀπλήτως.

Νῶν ἀναμένεται ἀνυπομόδως νὰ μῖθωμεν ἀντὰ τὰς ταῦτα ὑπὸ πασχουσῶν μητέρων τραγίτη καὶ τοσάκις καλυθῆναι ὑπὸ τοῦ κτηνικοῦ αἵματος θέλουσι κληρονομήσει τὴν κτηνικὴν ἀρρώστιαν, καταβλήθῃ ὡς ἐκεῖναι ὑπὸ πάθους τοσοῦτον εἰσέτι μυστηριώδους καὶ μέχρι τοῦδε ἀλύτου τῆς ἐπιστήμης προβλήματος.

Υ. Γ. Εἰς τὰς τελευταίας γαλλικὰς ἐφημερίδας ἀναγινώσκωμεν ὅτι ἀμφοτέρω τῶν μητέρων οἱ σκύλλας ἀποβρίψαντες πᾶσαν τροφήν ἐψόθησαν διαδοχικῶς' τὸ πρὸβ.λ.η.μα. λοιπὸν ἐλήθη ὡς ἀνεμέτρον.

Πρὸς ἀποζημίωσιν ὅμως ἔχομεν τὰ λουτρά καὶ τοὺς λιμέναις Φαλήρου, Πειραιῶς καὶ Μουνοχίης, ἔχομεν καὶ τὴν πατρίδα τοῦ Μενάνδρου τὴν Κηφισίαν, τὴν ὅποιαν δὲν εἰζεύρω διακί, μᾶλλον τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων ἀρχαίοντες, γράφομεν ἀναβιβάζοντες τὸν τόνον, ἐν ᾧ καὶ εἰς τὴν συνήθειαν διέβαινε τὸ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἕλλησι συνηθέστερον. ἔχομεν δὲ καὶ ἀκοπιώτερον ἄλλαν δικασέδιον, τὸν περὶ τῆς ἀκοπιώσεως περίπατον, τὸν ὅποιον περιπατοῦμεν ἀδιακόπως μουσικουμένοι καὶ κατακλιόμενοι' διότι μουσοργεῖον μὲν ἔγινε ὁ διαπαντὸς κῆπος τοῦ Θεαίου, ἀνεκτῆσε δὲ μέρος τῆς παλαιᾶς δόξης τὸ Ἰμεῖον, ἀποκτῆσαν καὶ πάλιν μουσικοὺς, δλίγων παραφώνους ἁμολογῶν, ἀλλὰ μουσικοὺς' μόνον ἀγωνιστὰς τῷ λείποντι πλέον. . . ἂν καὶ παρὰ τὰς τραπέζας τοῦ μικροῦ κρηνοῦ βλέπει τάντοτε καθήμενος ἀγωνιστὰς. Καταβέλεσαι δὲ καὶ εἰς τὸν Νεῶν τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς ὑπὸ τῆς λαμπρῆς θείας, τερπόμενος τὴν τε γέυσιν, τὴν ἔρασιν καὶ τὴν ἀκοήν, ἀφ' οὗ πρῶτον ψάσας; καὶ ἐξετάσης τὰ ἀνακαλυφθέντα ἐν τῷ Διονυσιακῷ θεάτρῳ ἀνάγλυφα καὶ δὲν ἀναγνώσας; τὰς ἐκμωθεῖσας ἐπιγραφὰς. Οὕτω, καὶ τὴν τετάρτην αἰσθησὴν τὴν αἴσθησιν εὐχαριστήσας, καταλείπεις περὶ λύγων ἀγῶν τὴν μουσικὴν τοῦ Νεοῦ τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς καὶ διερχόμενος παρὰ τὰ ἀκτιστὰ οἰκπέδα ἱκανοποιεῖς καὶ τὴν ἀσθησὴν. Ἐπειδὴ δὲ εἰς ἀρχαιολογικὰ κατηντήσαμεν, τανύσατε πρὸς μικρὸν ἔτι τὰ βεβαρημένα βλέφαρά σας καὶ ἀναγνώσατε τὸ κατωτέρω διάταγμα.

ΟΘΩΝ κλ.

Επί τῇ προτάσει τοῦ ἡμετέρου ἐπὶ τῶν ἑσωτε-
ρικῶν ὑπουργοῦ ἀπεφασίσαιμεν καὶ διατάττομεν.

1) Ἐγερῖνται ἡ σόσταισι ἐπιτροπῆς ἐκ τῶν ΚΚ
Γεωργίου Σταύρου, Μόρκου Ρενιέρη, Παύλου Κα-
ληγά, Ἀλεξάνδρου Ραγκαβῆ, Γεωργίου Βασιλείου καὶ
Κυθιμίου Κεχαγιᾶ, πρὸς συλλογὴν συνδρομῶν δι' ἀρ-
χαιολογικὰς ἀνασκαφάς, διατήρησιν τῶν ἀρχαιοτή-
των καὶ πλουτισμὸν τῶν ἀρχαιολογικῶν συλλογῶν,
συμφώνως πρὸς τὸν ἀπὸ 10 Μαΐου 1834 νόμον.

Ἡ ἐπιτροπὴ δύναται νὰ προσλάβῃ καὶ ἑτερα μὲλη
εἴτε ἐξ ἡμεδαπῶν, εἴτε ἐξ ἀλλοδαπῶν.

2) Ἡ ἐπιχειρήσεις αὐτῆ τῆθετα ὑπὸ τὴν προστα-
σίαν τῆς Α. Μ. τῆς βασιλίσσης.

3) Ἡ ἐπιτροπὴ δύναται νὰ ἐνεργήτῃ λαγεῖον μὲ-
χρι συμπληρώσεως κεφαλαίου δρ. 1,320,000 (ἢ
φράγκων 1,200,000) ἐξ ὧν, μετὰ τὴν ἀφαιρέσιν τῶν
ἀπαιτουμένων δαπανῶν, τὰ μὲν τρία τέταρτα θέλουσι
χρησιμεύσει πρὸς ἔμφελο τοῦ ταμείου τῶν ἀνασκαφῶν
κλπ. τὸ δὲ ἓν τέταρτον, μὴ ὑπερβαῖνον τὰς δρ.
275,000 εἴτε φρ. 250,000 θέλει διατεθῆ διὰ λαχνῶν.

4) Τὰ ἀφροδύνατα τὰς συνδρομὰς καὶ τὰ τοῦ λα-
χείου θέλουσι κανονισθῆ ὑπὸ τῆς ἐπιτροπῆς, τὰ δὲ
εἰσπραττόμενα χρήματα θέλουσι κατατίθεσθαι εἰς
τὴν Τράπεζαν.

5) Ἡ χρῆσις τῶν κερκλίων τοῦ ταμείου τῶν ἀ-
νασκαφῶν θέλει γίνεσθαι ὑπὸ τῆς ἐπιτροπῆς, ἥτις
εἰς τὸ τέλος ἐκάστου ἔτους θέλει δημοσιεύει τὸν ἀ-
πολογισμὸν.

Ὁ ἡμέτερος ἐπὶ τῶν ἑσωτερικῶν ὑπουργῶς θέλει
δημοσιεύσει καὶ ἐκτελέσει τὸ παρὸν Διάταγμα.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 30 ἰουλίου 1862.
ΟΘΩΝ.
Γ. Θ. ΚΟΔΟΚΟΤΡΩΝΗΣ.

Καὶ ἐπειδὴ περὶ ἀφῆς ὁ λόγος ἐλπίζω ὅτι πάντες
μετ' οὐ πολλῆ θὰ ψυχομενέως τοῦλάχιστον γραμμα-
τίου τοῦ λαχείου τοῦτου καὶ ἕως ἔχωμεν τὴν τύχην
νὰ ἀισθανθῶμεν εἰς τὰς χεῖρας μὲν βάρους μεγαλείτε-
ρον, νὰ ἀκούσωμεν δὲ καὶ τὸν ἦδυν μεταλλικὴν ἤχον.

Ἀλλὰ φοβούμαι μήπως σὰς ἐδάρυνα καὶ ἐὰν φο-
βῆσθε διὰ τὰς συνεπειὰς τοῦ βάρους ἀναγνώσατε τὸ
περὶ τῆς Στρουθοκμηλίου τοῦ Ἀυδῶν ἐπόμενα.

Πρὸ μικροῦ ἐβόφησεν ἡ θῆλυς ἀπροδοκίμηλος
τοῦ κήπου τῆς Χρυσῆς Κεφαλῆς ἐν Λουγδοῦνῳ.
Ἐγένετο δὲ αὐτοφύϊν ἐξ ἧς ἐβήχθησαν ταῦτα.

Ὁ δεύτερος στόμαχος περιεῖχε πολὴν τροφήν
συγκειμένην ἐκ κριθῆς μεμιγμένης χόρτῳ καὶ μέ-
γιστον ποσὸν χαλλῶν, ἕσον 2 χιλιγράμμων· οἱ
χάλικες οὗτοι εἰσὶν ἀναγκαῖοι εἰς τὴν χώνευσιν
καὶ εὐρίσκονται πάντοτε εἰς τὰ τεπτικὰ ὄργανα
τῶν πτηνῶν τούτων. Ὁ τρίτος στόμαχος, πολὺ
ἐλλείπων κατὰ τὸν ὄγκον περιεῖχε περιῖπου τὰ αὐ-
τὰ πράγματα.

Ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ στομάχῳ ὑπῆρχον πρὸς τοῖς
ἀλλοις μέγα ποσὸν ξέρον σωμάτων ἀγαμεμυμέ-
των πρὸς τὴν τροφήν, πρὸ πάντων δὲ πράγματα
τὰ ἁπλῆ ἑλαμπος, μάλιστα ἢ ἕτερον τετραμμένα
κατὰ τὸν χῆρον τῆς ἐν τῇ κοιλίᾳ διαμορφῆς.

Ἴδον δὲ ἡ ἀπαρίθμησις αὐτῶν· τρεῖς χρομίαιαι
πλάσι ἐκτελῶς ἄθικτοι, ἀλλὰ προσιρρίζουσα
πλέον· μίχαιρα, τὴν λαβὴν χαλκίην ἔχουσα,
μῆκος δὲ 20 ἑκατοστομέτρων· εἰκοσιπέγτε κομβία
χάλικα διαφόρων ταγμάτων τοῦ πέδικου, ἐκ τοῦ
βαθμοῦ δὲ τῆς τριβῆς ἀναγνωρίζεται ἡ ἀρχαῖότης
τῆς διαμορφῆς ἐκάστουτάγματος ἐν Λουγδοῦνῳ.

Εὐρίθησαν πρὸς ταῦτοι, τόμισμα πεντήκοντα
ἑκατοστῶν ἄθικτων καὶ 32 σολῖδια κατὰ τὸ μάλιστα
ἢ ἕτερον τετραμμένα, τὰ πλεῖστα ἡφανισμένην ἔ-
χοντα τὴν προτομήν· τοῦ μονάρχου· π.λέον, περὶ τὰ
πεντήκοντα νομίσματα χάλικα, κατατετραμμένα
λέψανα ἀλλοτῶν ὠρολογίων καὶ ἀλλὰ ἀδύστα με-
ταλλικὰ πράγματα· ἐξ μεγάλα κάρνα ἀλόκληρα ἀ-
ναμφιβόλως πρὸ ἄλλων ἐμφορηθέντι πολὺ τμή-
μα γάβδου ἐκ λευκακάνθης· τέλος τμήμα σφύρατος
σιδηροῦ, μήκους δέκα ἑκατοστῶν μέτρον, διετρήθη
τὰ γράμματα τοῦ τρίτου στομάχου καὶ εὐρίσκειτο ἐν
ταῖς γράμμασι τῆς κοιλίης ἐγκύβως καὶ ἔκτιστο
διὰ τὰ ἐξέλιθῆν ἑκατοστύμμερον πάχους τῶν μῶν
ἀπεχώριζε μόλις αὐτὸ τοῦ ἐξωτερικοῦ. Ὁ τρίτος
στόμαχος συνείχετο πρὸς τὰ κοιλιακὰ γράμματα
κατὰ τὸ μέγεθος ὅθεν διήλθε τὸ σῶμα τοῦτο, τὸ διὰ
τῆς ἐπιπέδου οὐδενίαν διατρήσιν ἐπιτετακὸν ἀ-
τὴν ὄγκον τῆς φερομένης αὐτοῦ. Σ.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

ΕΠΙΓΡΑΦΙΟΝ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ ΝΙΚΟΥΣΗ.
Τὸ ἐν τῷ 206 φυλλιδίῳ τῆς Παρθένου ἐκδόσεως
ἐπιτάφιος τοῦ Παναγιώτου εὐρίσκομεν ἐκδοθέντα
κατὰ μὲν τὸ 1844 ἐν τῷ ἱστορικῷ προγράμ-
ματι τοῦ κατὰ τὴν Χάλκην ἐ.λ.ληνικοῦ
φροντιστηρίου κ.κ. τὸ δὲ 1846 ἐν τῷ ἱ-
στορικῷ ὑπομνήματι περὶ τῆς κατὰ τὴν
Χάλκην μονῆς τῆς Θεοτόκου, ἢν αὐτὸς
ἀνήγειρεν. Εἰς τὰς ἐκδόσεις δὲ ταύτας παρατηροῦ-
μεν ὅτι ἀπὲρ προφθάρῃ λέγει προφθάρῃ, ἢ καὶ
μόνον ὀρθῶν, καὶ ἀπὲρ χῶρον ἐς μακάριον
χῶρον ἐς μακαρίων. Ὁ ἐκδότης τοῦ ἱστο-
ρικοῦ ὑπομνήματος, Βαρθολομαῖος Κου-
λουμουσιανός, ἀναφέρει ὅτι ὁ περιηγητὴς Σπῆρ ἀπ-
έγραψε τὸ ἐπιτάφιον τοῦτο, ἀλλ' οὐδὲν λέγει περὶ
τῆς ἐπὶ τοῦ περιηγητοῦ ἀναγερομένης παρομοίας,
ἥτις εὐφρῶς μετατραπέισι ἀπὸ τῶν Χίων λέγεται
ἐπ' αὐτῶν ὅτιως « εἶδες πρῶτον ἄλογον εἶδες
Χιώτην γνωστικόν » ἀπὲρ « εἶδες πρῶτον ἄλογ-
ρον, εἶδες Χιώτην γνωστικόν ». Εὐρίσκειται δὲ τὸ
ἐπιτάφιον τοῦτο καὶ ἐν τῇ Κωνσταντινίδει, ὅπου,
ὡς καὶ ἐν τῷ Ἱστορικῷ, ἀναγράφεται ὡς ὑπό-
χουσα ἐπὶ ἀνωθεν τῆς πόλεως τοῦ Μοναστηρίου καὶ
ἡ ἀφωτισθεῖσα διὰ τὴν ἀνοικοδομήν ἐξῆς ἐπιγραφῆς
Πρὸς τοῖς ἀλλοις πέφυκε καὶ τοῦτο χρεῖος
Δασμὸν Θεῷ Σωτῆρι, Παναγιώτης τελει,
Ὁ τῶν κερμάτων Ἐρμηνοῦς τοῦ κρατοῦτος,
Κτίσας λαμπρῶς μονὴν τὴν ἀρτοληθείαν.